

OCENĚNÍ: Nejlepší časopis středních škol v České republice	/2007/
Časopis středních škol v ČR s nejlepším obsahem	/2008/
Časopis středních škol v ČR s nejlepší grafikou	/2009/
Nejinspirativnější středoškolský časopis České republiky	/2009 + 2010/

VYDÁVÁ STŘEDNÍ ODBORNÁ ŠKOLA MEDIÁLNÍ GRAFIKY A POLYGRAFIE RUMBURK

Milí čtenáři, studenti, kolegové, přátelé, kamarádi a pamětníci, zkrátka příznivci polygrafky, je tomu již třicet let, co se z učňovské školy zrodila škola polygrafická a my si dovolíme v našem třicátém BEZEVSEHO zavzpomínat na uplynulých třicet let. Pozorní čtenáři si jistě všimli třicítky na úvodní straně, takže redakce má také důvod k oslavě. To je ale náhodička. O obsahu toho nechci příliš mnoho prozrazovat, ale těším se, co všechno se dozvíte ze vzpomínek pamětníků. Třeba, že tu fungoval divadelní soubor, a to celých deset let, že se povinně chodilo na prvomájové průvody, jezdilo na chmelové brigády nebo se na podzim sbíraly brambory. Já jsem přišla na polygrafku až po revoluci, v roce 1994, tehdy se stavěla spojovací budova mezi jídelnou a budovou školy. Ještě si vzpomínám na svůj obrovský strach, se

kterým jsem vstupovala do tříd, na obavy, že nebudu něco vědět. Zároveň si vybavuji atmosféru školy, která je tak specifická a neměnná, na přátelské přijetí a férové jednání (nešplhám!). Polygrafka je má druhá rodina, mám to tu ráda a nejsem sama. Za moji kariéru se tu zvelebily třídy a chodby a také párkrát přemístily a vybavily učebny odborného výcviku. Děkuji všem, kteří si našli čas a rozdělili se o své vzpomínky. Chválím redakční radu a nejen za toto číslo. Byli jsme opět úspěšní ve dvou celostátních soutěžích, v Praze jsme dokonce obhájili 1. místo a odnesli jsme si titul Nejinspirativnější středoškolský časopis České republiky. Není těch důvodů k oslavám nějak moc, ptám se sama sebe. A odpovídám a cituji nejmenovaného pana ředitele: „Přátelé, kamarádi, my vám ty medaile přivezeme!“

Iva Šabatová

Zveme absolventy na

30. VÝROČÍ ZALOŽENÍ POLYGRAFKY V RUMBURKU

**sobota 2. července 2011
areál školy**

Bližší informace na straně 9.

Přijďte si popovídat do rodiny polygrafů!

Fotografie z oslavy k 25. výročí v roce 2006

najdete nás: www.bezevseho.eu • pište nám: bezevseho@sosmgrp.cz

BEZEVSEHO

PŘEHLED AKTIVIT NA DM OD ŘÍJNA 2010 DO ÚNORA 2011

ŘÍJEN

V říjnu proběhly na DM pod vedením vychovatelky L. Obergruberové dvě skupinové schůzky, jejichž hlavními tématy byla prevence kouření cigaret a marihuany, také začalo pravidelné cvičení pro dobrou náladu i krásné tělíčko a uskutečnila se „Podzimní výtvarná dílna“ (výroba dráčků z listů). Hlavní akcí měsíce bylo „Horké křeslo aneb pan učitel Uher a vše, co o něm nevíme a chtěli bychom vědět...“

Paní vychovatelka J. Trejtnarová zahájila protikuřácký program pro kuřáky „Deset způsobů, jak přestat kouřit“, zorganizovala večer psychoher (Popletené pohádky ve větvích, Zábavné inzeráty), 1. kolo soutěže Kufr a také besedu spojenou s dotazníkovým šetřením na téma „Manželství a vztahy v rodině“.

Pod vedením paní vychovatelky Machové se uskutečnila výtvarná aktivita „Podzimní talíř“ (aranžmá přírodních materiálů, tvořivá práce, cvičení fantazie, nápadů) a dvě besedy („Protidrogová prevence – marihuana“, „Nebudme lhostejní – týrání zvířat, formy pomoci, šance na záchranu – příběhy, osobní zkušenosti“)

LISTOPAD

V listopadu vedla paní vychovatelka L. Obergruberová pravidelná cvičení pro dobrou náladu i krásné tělíčko, zorganizovala přednášku spojenou s praktickou ukázkou na téma prevence rakoviny prsu (Bc. J. Čapíková)

a minianketu „Co ti říká 17. listopad?“. Nejzajímavější akce „Ruce – zázrak našeho těla“ měla artefyletický, prožitkový charakter, kdy se vyráběly sádrové odlitky rukou...

Paní vychovatelka Trejtnarová uskutečnila besedu s náročnou tematikou o životě a umírání (péče o staré lidi, umírání a smrt, kultura, pohřbívání, nadpřirozené příběhy) a paní vychovatelka Machová besedu na téma „Bez alkoholu se bavit dokážu“ a výtvarné aktivity směřující k podzimní výtvarné pokojů.

PROSINEC

Prosinec probíhal hlavně ve znamení Vánoc: „Vánoce na DM“ – beseda o vánočních zvycích, výroba vánočního cukroví a „Vánoční skupinové posezeníčko“ – virtuální dárečky, zdobení stroměčku (paní vychovatelka Lenka Obergruberová).

Výroba přáníček k Vánocům a besedy v menších skupinách o čase vánočním (různé příběhy a tváře Vánoc, zvyky, dárky, které udělají radost) – paní vychovatelka Jana Machová.

Chvilky zastavení „Vánoce u vás doma“ – vyprávění po jednotlivých pokojích a vánoční posezení s občerstvením, dárečky, vánočním povídáním o zvycích doma (paní vychovatelka Jana Trejtnarová).

Ani v prosinci se nepřestalo pravidelně cvičit a proběhly i tři besedy: 1. Zamilovanost a láska milostně erotická (vychovatelka Lenka

Obergruberová) 2. Prospěšnost veřejných sbírek a 3. Rizikové sexuální chování (vychovatelka Jana Machová).

Nechyběly ani každoroční soutěže O nejlépe vyzdobený pokoj, O nejhezčí vánoční okno, O nejkrásnější vánoční šablonu (na vítěze čekaly sladké odměny).

LEDEN

I v lednu se cvičilo.

Pro velký zájem žáků se uskutečnila ještě jednou artefyletická aktivita „Ruce – zázrak našeho těla“ (aby se dostalo na všechny, kdo měli o aktivitu zájem) a proběhly dvě skupinové schůzky s tématy: „Zásady a podmínky efektivního učení a jak funguje paměť“ a „Hygiena – péče o tělo, obličej, vlasy“.

ÚNOR

Hlavní akcí února, které se zúčastnilo velké množství žáků, bylo promítání filmu „Most“ a beseda k němu (Téma: Vztah otec – syn, obětování života syna ve prospěch záchranu mnoha lidských životů, životní mezní situace), po níž následoval poslech životního příběhu Davida Elmricha z Teen Challenge.

Paní vychovatelka Lenka Obergruberová připravila pro své studentky skupinovou schůzku na téma sexuální poruchy a odchylky, pohlavní příslušnost a zaměření.

Byl také zahájen turnaj ve stolním tenise, který bude pokračovat až do března.

lo

Z KORESPONDENCE

Dobrý den, srdečně Vás zdravím a celý velký rodinný podnik polygrafky taky. Jsem na dlouhé cestě vlakem do vzdáleného Zlína a pro dnešní jízdu, ke zkrácení času, jsem si otevřel aktuální číslo Bezevšeho. Neskutečně jsem se na něj těšil a konečně jsem si ve svém nabitém programu na něj našel trochu času.

Čtu ho z notebooku, tištěná - ta lepší verze - se mi do rukou ještě bohužel nedostala, a tak necítím tu vůni papíru a barev, která mě vítala po čtyři roky každé ráno při vstupu do školy. Místo toho mi stehna zahřívá notebook a krk mi obmotává elektrický kabel. Hned na titulce nechyběl typický úvodník s tím svým osobitým kouzlem, který tak příjemně navnadí na zbytek časopisu. Moc mě zaujala rubrika Horké křeslo, o této akci na DM slyším poprvé a zdá se mi to jako skvělý nápad! Rodinná a přátelská atmosféra dýchá z článku Pallagovci a tuto atmosféru celé školy potvrzují dále noví prváci a já tiše souhlasím. Jsem rád, že vaše redakční rada má nové členy. Velmi mě pobavilo originální představení Petra (Disco Stue) a Petře (Boudý) vzkazují, ať se svého snu o studiu žurnalistiky drží, jelikož to není z polygrafky nereálné. Mně se to podařilo (i když jsem nakonec zvolil jiné studium) a jistě se do životopisu hodila kolonka o zkušenostech ze středoškolského časopisu, který je navíc tak úspěšný. Ale pocit vědět něco dříve než čtenáři, mě láká dodnes. Při sledování aktuálních zpráv o státní maturitě mi vstávají vlasy na hlavě a všechny vás, profesory i maturanťy, lituji! Už zase se objevil návrh na odklad, když už přípravy došly do zdárného konce. V tomto ohledu přeji mnoho pevných nervů.

U statistiky o závislosti našich žáků na PC jsem si vzpomněl na hlášku pana Šabaty, že zbylé procento žáků je závislých na Macintoshích, která padla při našem výletu do Prahy na soutěž o Nejinspirativnější časopis. Nezapomenutelný výlet. V souvislosti s tím gratuluji celému týmu BZV k získání dalších ocenění v Brně a věřím, že žádné prvenství nebylo uděleno jen z důvodu, že musíme uvolnit místo i ostatním časopisům. Je vůbec letos opět soutěž v Praze a je Bezevšeho nominováno? Na konci časopisu jsem svůj smích již neudržel v sobě. Slangové příběhy ze školních lavic jsou výstižné, humorné, no prostě úžasné!

A Miše Caskové přeji mnoho vytrvalosti při vyjednávání o tak banální věc, jako je toaletní papír. Moc dobře vím, jaké to je. Tak Mišo, ať se to podaří! Tak z původně zamýšlené, Vám adresované, krátké zprávy o tom, že jsem četl nové BZV, jak bylo skvělé, a že gratuluji k ocenění v Brně, vznikl tento „trochu delší“ mail.

JAKUB ŽIROVNICKÝ (ŽIRO), 12. 12. 2010

Dobrý den, píši po dlouhé době, která byla na začátku plná Vánoc a zároveň zkouškovým obdobím. Všechno už to mám úspěšně za sebou. Chtěla jste, abych napsal něco o sobě, ale ani nevím, kde začít. Vysoká škola přinesla tolik skvělých věcí, že ani trochu nelituji svého rozhodnutí studovat nějakých 365 kilometrů daleko od domova. Alespoň si nyní více vážím domova a i lidí, které v Novém Boru mám.

Zlín je úžasné město. Není příliš velké, není přelidněné, vypadá velmi příjemně a člověk zde nalezne vše, co potřebuje ke spokojenému životu. Bydlím na koleji, asi tři minuty od naší fakulty, od menzy i univerzitní knihovny. Přímo naše fakulta je malá, opravená, moderní budo-

va a samotný obor není tolik náročný, nemusím se učit hromady knih nazpaměť. Je to hodně o komunikaci, kreativitu, týmové práci a praxi. Již první týden na mě udělala fakulta příjemný dojem, jelikož se nám věnovali, provedli nás všemi prostory včetně knihovny a menzy a snažili se, abychom si utvořili dobrý kolektiv ve třídě pomocí týmových her. A hned třetí den odpoledne nám oznámili úkol: udělat do příštího rána, v týmu asi osmi lidí nový časopis – od názvu, přes články, fotky, grafické zpracování, tisk, až po prezentaci třídě. Já se samozřejmě ujal funkce grafika celého časopisu a s tím tedy přišla moje první bezesná noc na vysoké. Od té doby všichni vědí, že jsem ten, co vystudoval grafiku. Vedle celkem pohodového studia je ve Zlíně neustále nespočet akcí. Navštěvujeme odborné workshopy z oblasti marketingu pořádané fakultou, kino, divadlo, premiéry studentských filmů od kolegů umělců, univerzitní hokejové zápasy, bowling... Také proběhlo vítání prváků, které pro nás připravili druháci našeho oboru, dále poté venčení psů z útulku, rozsvícení vánočního univerzitního stromu, připomínkový pochod za svobodu a demokracii, nebo BusFest, což je jeden z univerzitních studentských projektů, při němž se večer tři trolejbusy promění na pojezdny kluby s živou hudbou různých stylů a žánrů.

Aktivně jsem se stal členem Studentské unie, která mnoho zmíněných činností pořádá a snaží se dělat vysokoškolský život příjemnější. Pomáhám s organizací některých akcí a tvořím grafické návrhy plakátů.

Zlín a lidé zde jsou báječní, ale už teď se těším na 11. března do Rumburka na maturitní ples letošní 4. S.

JAKUB ŽIROVNICKÝ, 1. 3. 2011

Ahoj polygrafko,

jako bývalý student polygrafické školy Vás zdravím z Ústí nad Labem, kde pracuji jako grafik, takže pořád se po škole držím oboru, i když je to v dnešní době hodně těžké. Zatím jsem to dotáhl do Koktejlu, určitě ho znáte. Pracuje tu pár lidí z naší školy. Rád bych s kolegou Odřejem Kačí nebo sám navštívil školu v dubnu, možná v březnu, než odjedu do zahraničí. A jak se na škole máte, nedávno jsem byl na stránkách školy a prohlédl jsem všechny fotky, ale hlavně Bezevšeho, je to supr čtení. Pomalu bych si ho nechal objednat domů. Kromě práce v Koktejl, kde mám na starosti dva časopisy, mapy a infografiky, dělám externě v nakladatelství jako grafik pro pohlednice a propagaci. Navíc fotografuji a pořádám výstavy, v brzké době i přednášky. Proto se ptám, zda je možné i u vás na škole mít možnost přednášky o fotografii, technologiích, úpravách fotek a podobně. Až přijedu, dovezu s sebou Koktejl, Everest a Speciál. Samozřejmě i knížku o Starých Křečanech ...

S pozdravem Lukáš Černý

Foto: L. Černý

Anketa

Mgr. Iva Šabatová: Myslím si, že každá snaha třídit odpad je dobrá. Popelnice účel splňují, i když se vždycky najdou ti, kteří ignorují jakékoliv snahy druhých. Známe to se schránkou pro příspěvky do Bezevšeho. Co já tam najdu věcí a vůbec to nejsou příspěvky. Raději nemluvit. Brzy schránku zrušíme, ale ne proto, že si ji pár blbounů nejapných plete s odpadkovým košem, ale proto, že komunikace funguje elektronicky. Ale zpět k odpadkům. Jsem moc ráda, že se i u nás ve škole začaly třídit alespoň „petky“. Nejde o bůhvíjaké zásadní změny, ale pro začátek... A kde se všude najdou odpadky? No přeci všude, kde si jen lze pomyslet... Je to tak odnepaměti. Někoho doma naučili pořádku, někoho ne. Vyhlašuji boj všem netřídičům, ignorantům a ničitelům! Howg!

Michal Hlavatý, 3. P: Je skvělé, že jsou na škole popelnice na PET lahve, ale jsou k ničemu podle žáků, kteří stejně hází odpadky i PET lahve všude, kam se dá. A nestačím se divit, kde všude se odpadky objevují.

Tentokrát máme na spolužáky opravdu zajímavou otázku. Problém, který se týká nás všech. Odpadky! Nezaráží vás, kde všude se odpadky objevují? A proč jsou popelnice na PET lahve přeplněny kelímky, obaly od sušenek a kapesníků? Zeptáme se tedy, jaký na to mají názor žáci a učitelé...

Dominik Hovorka,

2. S: Mě to nijak neomezuje, že ostatní neházejí odpadky tam, kam mají. Jediné, co mě znepokojuje je, když odpadky odhazují na ulici nebo v parku.

Pavlaína Kozáková, 3. P:

Podle mě by opravdu měli házet odpadky tam, kam se má. Ale stejně je odhazují, kde se jim líbí.

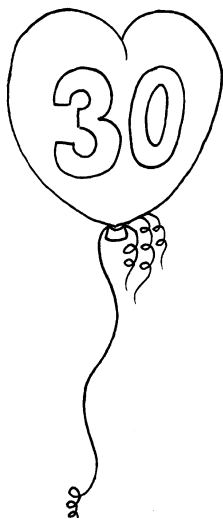
Markéta Kestlerová,

2. P: Já to nějak zvlášť neřeším. Mě to nijak neomezuje, ale občas je zajímavé, kde všude se dají odpadky objevit (smích).

Já děkuji všem za odpověď a doufám, že tyto odpovědi budou aspoň k něčemu dobré. Podle mě je docela škoda, že popelnice nesplňují svůj účel na 100%. PET lahve se budou muset přetřídit a to jenom kvůli tomu, že je někdo líný vyhodit obal od sušenky o něco dál. Snad se ostatní nad sebou zamyslí a tato anketa něčemu pomůže.

-Chucky-

Třicáté BEZEVŠEHO aneb jak jsme začínali

Jeden student se mě kdysi zeptal, jestli pořádáme nějaké soutěže v tvůrčím psaní. Ježišmarjá, co s tím? Konečně je tu někdo aktivní, baví ho psát a já odmítnu? A tak jsme v roce 2003 napojili nitky a navázali na jediná dvě čísla BEZEVŠEHO z roku 1999, kdy Aša (studentka A. Kubová) vymyslela tak geniální název a pan Ladislav Šabata vytvořil originální hlavičku časopisu.

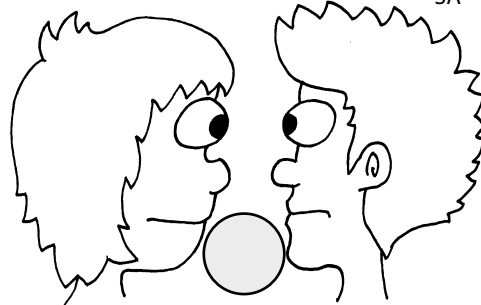
Aša bez jakékoliv odborné pomoci vytvořila se svými spolužáky první dvě čísla. Jedničku jsem si osobně zakoupila od Aši, litala po dvoře a oči jí planuly. Známe ten pocit, mám ho s každým novým číslem. Svíráte hromádku čerstvých novin a jste pyšní. Její snahy však záhy skončily. I když jsem měla jisté výhrady k některým textům a chybám, přesto jsem si velmi cenila tohoto počínu. Uvědomila jsem si, že by bylo moc hezké, kdyby se na stránkách realizovali psavci a kreslíři a kdyby si všichni přátelé polygrafky mohli přečíst, co se u nás děje. Práce na prvních číslech byla velmi těžká.

Psavci kromě Aši odpadli a my pracně dolovali a vymýšleli a úkolovali žáky. Často jsme museli vyloučit vulgární a hloupé vtipy, opsané články z internetu, nezajímavé texty, ale také dělat kompromisy a brát, co přišlo. Mnohdy mě hnětlo svědomí, protože některá čísla byla slabá. Navíc mě moc mrzelo, že musím vyvíjet neustálý tlak, bez kterého by prostě nic nebylo. Měly to být přeci studentské noviny, iniciativa žáků, ne kantorů! Aša vydržela až do konce svých studií a skutečně pracovala. V následujících letech měla redakční rada z řad studentů často jen dva stálé členy. Musím zde jmenovat Honzu Richtera nebo Lenku Zerzánovou. Časy se změnily až s příchodem Miši Caskové, která je zodpovědná a pracovitá, šikovná a kritická, chytrá a spolehlivá a stala se pro mě skutečným motorem novin. S ní a po ní přišli a přicházejí další šikovní: Helča Tomanová, Markéta Černá, Dáda Pavlíková... Nesmím zapomenout na Ondru Dolejšu, který svými obrázky vtisknul novinám optimismus a něžný humor. V současné době má redakční rada devatenáct členů. Opravdu se scházíme a já najednou nemusím vymýšlet, mohu jen jemně směřovat a poradit.

Od začátku se mnou spolupracují mí blízcí a přátelé, bez kterých bychom se nehnuli z místa. Ivo Šabata tvoří grafickou stránku novin, píše a má mnoho cenných nápadů. Děkuji panu Jiří-

mu Uhrovi za korektury, nebyla bych schopna takto kvalitně texty opravovat, mám s Tebou, Jirko, pocit bezpečí. A také děkuji paní vychovatelce Lence Obergruberové za pravidelné články o internátu, protože to je druhý domov a tam se děje věci... Za mou kariéru na polygrafce jsme vydali dvacet osm čísel (to snad není možné) a zatím jsme za poslední čtyři roky sesbírali mnoho ocenění, povětšinou první místa v celostátních soutěžích středoškolských časopisů v Brně a v Praze. A nakonec jsem si nechala třešničku na dortu. Konečně rozjedeme vlastní internetové stránky. Šablona je hotová už rok, to já jsem se courala s obsahem jednotlivých odkazů. A tak jsem se do toho obula, vyhledala a popsala jsem fotografie, něco málo napsala a nakonec jsem se sešla se slečnou Lindou Szöllösiovou, která stránky vytvořila a bude se o ně starat. Teď už se budu těšit a doufat, že se podaří stránky spustit. Pište nám a diskutujte s námi na www.bezevseho.eu!

-ŠA-

BEZEVŠEHO ZÍSKÁVÁ DALŠÍ OCENĚNÍ

Report z šalinového města

26. listopadu 2011 jsem měla možnost jet znovu do brňáckého teritoria. Jediným úskalím bylo vstát kolem páté hodiny. Aby se na mě dalo dívat, vstala jsem už ve čtyři. Spolubydličky měly těžkou půlnoc a divoké sny. Potichu jsem se vystrachala, došla pro Tahmeda a Mišu a pak jsme se jako tetrísové kostičky naskládaly do auta. Jízda byla zdoluhavá, ale příjemná. Věčně jsem se válela na okénku, které jsem měla jen pro sebe a jehož chlad na tváři mě doprovázel celou cestu. Auto vrátilo, protože na řidiče, pana J. Malejovského, je zvyklé. Připadalo mi, že tma se vlekla, ale s prvním svitnutím paprsků přišla naděje brzkého Brna. Po cestě jsme laškovaly s panem M. Mackem, který se stal na ten den naším opatrovníkem. Když jsme konečně našli správnou budovu, hned u vchodu jsem potkala mého učitele ze základní školy, jehož účasti na této soutěži jsem se v duchu musela zasmát, to jsou mi ale náhodíčky! Uvnitř se tlačilo obrovské množství lidí, mnozí se sem nevešli, a tak stáli i venku. V miniaturním sále nás přivítal pan Petr Kantor, místopředseda Správní rady ASK ČR (Asociace středoškolských klubů České republiky, pořadatel soutěže), nastínil nám program, a tak jsme se všechny tři odebraly na workshop „Fotografie v médiích“, ze kterého jsme si každá odnesla nějaké dobré rady. Dozvěděly jsme se, jak by měla vypadat dobrá fotografie a jak fotit, aby se obrázky v novinách líbily. Po obědě pak přišla velká chvíle, chvíle slavnostního vyhlášení výsledků. Nasoukaly jsme se až nahoru a s nedočkavostí

jsme čekaly, jestli dostaneme nějaké ocenění. První cenou bylo 2. místo za obsah, což nás zahrálo u srdce. Pro tuto cenu jsem se rozběhla já. Zašlapala jsem pár dětí, uculila se do fotáku a drala se zpět nahoru. Pak přišlo další ocenění, a to celkové 3. místo, což nás nadchlo ještě víc, protože je to velký úspěch. Pro diplom cupitala Tahmed. Uvědomila jsem si,

jak je svět malý, jelikož hlavního organizátora, pana Kantora, jsem z Brna znala už dávno, jen z jiné akce. Z Brna jsme se vracely ve veselé náladě, dorazily jsme v pořádku, i když mírně vyčerpané.

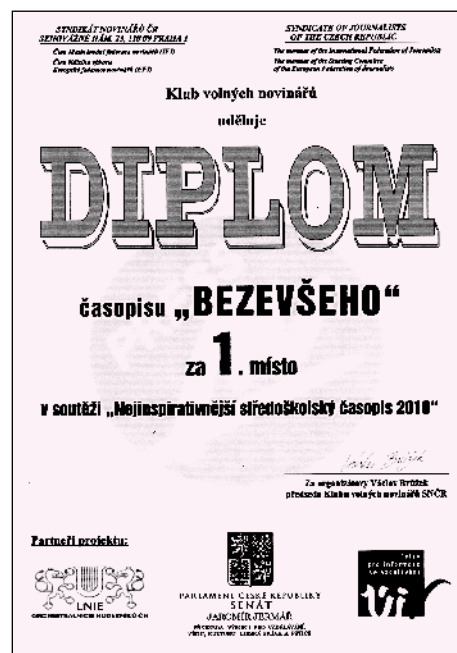
YumeOokami,
spolupracovaly MišCA a Tahmed

Slovní hodnocení Bezevšeho porotou na celorepublikové soutěži školních časopisů a novin v Brně

... čtivost, aktuálnost, obsah, grafické zpracování, velký podíl originální tvorby studentů (básně, příběhy, zamyšlení, obrázky...), hodně fotek, které dobře ilustrují a nepotřebují další text, pravidelné rubriky, obsahově super!

Přehlednost, na úvod obsah, pravidelné rubriky. Profesionální grafická úroveň vzhledem k zaměření školy nepřekvapuje. Celkově mám pocit, že je výroba časopisu hodně ovlivňována učiteli a je to trochu forma praxe pro studenty. Časopis má hodně konvenční novinový design, studenti by mohli sami vymyslet něco originálnějšího, pokud v tom budou podporováni. Možná je ale přesně tohle cílem a prostě to jen vidíme jinak.

PETR KANTOR, MÍSTOPŘEDSEDA SPRÁVNÍ RADY ASK ČR

Vítězství v Praze obhájeno

Opět jsme se zúčastnili soutěže, kterou pořádá teprve druhým rokem Syndikát novinářů České republiky. S potěšením vám oznamujeme, že jsme obhájili první místo, a proto třikrát hurá, hurá, hurá...

Do Prahy byly vyslány dvě zástupkyně redakce, Tahmed a MišCA. Zde nás uvítali, jak se patří. Časopis se jim líbil nejen z obsahového hlediska, ale také obdivovali grafickou úpravu a vzhled titulní strany, která je nadchla natolik, že se nás ptali, zda máme autorská práva. Tím se dostáváme k tématu, o němž jsme dlouhou dobu diskutovali, a to je kopírování nápadů. Jakožto zkušení novináři jsme si vědomi, že opisování cizích článků je velmi nevhodné, nikdy to neděláme. Pokud budeme pracovat jako žurnalisté, musíme však počítat s tím, že se naše nápady mohou objevit i v jiných novinách. Zatím se tímto problémem nemusíme trápit. Doufám, že nás čekají další milá vítězství. Redakci přeji mnoho šikovných lidí, kteří budou s láskou psát články. Hlavně bychom neměli usnout na vavřínech vlivem tohoto opojného úspěchu a pracovat pilně dál. Časopis slaví společně se školou své jubileum, a tak přeji, aby se dále vydával a sklízel obdiv ještě mnoho let.

-Tahmed a MišCA-

Nová posila do redakce Bezevšeho

Volají na mě Markéto Kolaříková a stala jsem se novou posilou BZV. Chodím na polygrafku již druhým rokem a ještě další dva roky ji nemíním opustit. Tuhle školu jsem si jednoduše zamilovala.

Vtáhnout mě do víru školního časopisu napadlo paní učitelku Šabatovou, když zjistila, co dokáži vykouzlit ze slov. Nebránila jsem se a nakonec jsem ráda, jelikož každá zkušenost je k dobru. Nedávno se mi dokonce poštěstilo udělat si s Yume malý-velký výlet do Poněšic. Ale o tom až v reportáži.

Volnočasové aktivity bych mohla napočítat na prstech jedné ruky – aktivita spojená s počítačem, čtení knih, velmi vzácné dívání se na televizi a jako poslední je plnění školních úkolů. Někteří z vás si právě zatukali na čelo, protože sami úkoly odkládají, jak nejvíc to

jde. Nemyslete si, já taky, ale když se nudím, raději si vezmu sešit a všechno precizně splním. Pod pojmem aktivita spojená s počítačem si představte chatování s přáteli, brouzdání po netu a pak hraní pc her. Nejraději mám The Sims2, kde můžu tvořit simy podle libosti. Když mě pak omrzí, umučím je k smrti (smích). Z knížek čtu nejvíc fantasy, nic jiného mě totiž nebere. Vlastně ano, tak trochu se k tomu „přifařily“ detektivky a romány. V hudbě nejsem příliš ostře vyhraněná, avšak nejvíc poslouchám elektro a nepohrdnu ani vážnou hudbou. Ba občas ji i vyhledávám. Vskutku ale nemohu vystát hip hop a ani mi není po chuti country a dechovka. Věcí, které nesnáším, je plno, ale to se tady nedá vypsát. Koho by to zajímalo, potká mne na chodbě každý lichý týden.

- Krejčovic-

SOUTĚŽ O NEJLEPŠÍ „DROGU“ VYVRCHOLILA

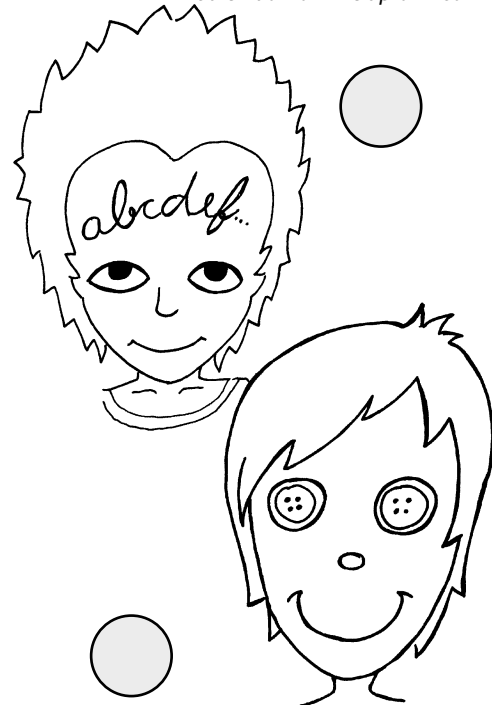
Dne 4. 11. 2010 se v pražské kavárně Marathon rozhodlo o vítězných fotografické soutěže „Vyfoť svou drogu“, kterou připravilo v rámci celoevropské kampaně pro děti a mládež občanské sdružení ZKUS o.s.

Organizátoři tímto chtěli poskytnout prostor mladým lidem, aby vyjádřili a zachytili prostřednictvím fotografie své oblíbené aktivity, objekty či osoby, na nichž lpí, k nimž zaujímají vřelý a prudký vztah a jež je obšťastňují (jednalo se tedy o zobrazení jakýchkoli „drog“ – v posunutém významu tohoto slova).

Osloveno bylo na 4500 základních a středních škol v celé republice a k 30. září bylo doručeno 200 fotografií.

Speciálně sestavená porota, pak vybrala pět vítězných fotografií, mezi nimiž byla rovněž fotografie našeho studenta Jakuba Vaňka. Gratulujeme!

Podle Adama Kříže upravil iša

Díky výhře v Brně, na soutěži středoškolských časopisů, jsme měly tu čest vstávat ve čtyři ráno a pachtit se šest hodin do Poněšic v jižních Čechách. Cesta byla úmorná, ale kolem poledne už jsme byly v Hluboké nad Vltavou, kde jsme se shodou (šťastných) náhod setkaly s druhými výherci z časopisu ALEO. Pomocí autobusu jsme se dopravili do nedalekých Poněšic. Zde už na nás čekaly kočáry v podobě aut, které nás odvezly do výcvikového střediska patřícího AMU (Akademie muzických umění).

V areálu na nás čekaly útulné vyhlížečící budovy oděné do dřevěného hávu, usmívající se tváře všech přítomných, tajemná zalesněná okolní krajina s řekou protékající nedaleko pod srázem a pěkné slunné počasí, kdy obloha přímo zářila jasnou modří. A ty chatky!

Úžasně bydleničko, vytápěné, celé dřevěné a tím i voňavé. Záhy jsme se mohli přesvědčit i o tom, jak výborně tu vaří. A pak hurá na první přednášku.

Nejprve jsme se rozdělili do skupin zhruba po čtyřech lidech. Naši skupinku tvořili nejmladší účastníci kurzu – Nelson, Kuba, Yume a Krejčovic. Jako parta jsme se sešli dobře, jelikož jsme si připadali jako outsideři výcviku. Navíc jsme byli stejného věku. Přednáška se týkala práce s texty na online magazínech. Jako pořadatelé se nám představili Martin Peška a Radek Lang, kteří nás statečně provázeli celým školením. Záhy nám zadali práci v podobě videoreportáže z okolí. V prvních chvílích jsme sbírali oči po podlaze, ale rozdýchali jsme to a práce jsme se nebojácně zhostili.

Dlouho jsme přemýšleli nad tématem, až nás trkl otřelý vtíp s jelenem a díky němu vznikla naše fiktivní reportáž. Hlavní roli zneužitého chlapce si zahrál Kuba, který svůj herecký výkon dovedl k dokonalosti. Role reportérů padla na Krejčovic a Yume. Strážnou ruku režie nad námi držel Nelson. Reportáž nás vysilovala po celé čtyři dny a k tomu i další přednášky. Nakonec se dílko povedlo, ale bohužel jsme ho nestihli promítnout.

Školení jsme si užili nejen díky krásnému počasí, ale také příjemné společnosti kluků z Prahy. Dozvěděly jsme se nové a užitečné informace o tom, jak psát na internetu. Snad se nám to bude do budoucna hodit.

YumeOokami & Krejčovic

VEČER PLNÝ HRDINŮ Z POLYGRAFKY

V pátek nastal konečně den D, třída 4. S měla maturitní ples. Když už jsme se po dlouhém upravování a připravování konečně dostali do DK v Rumburku, nestačila jsem se divit, kolik lidí zde bylo. Málem mě křísili, když jsem viděla na vstupence číslo 700.

Večer začal scénkou, zlý Joker (Michal Pallag) na pódiu nastrkal čtyři oběti s bombami, když v tom se tam zčistajasna objevil hrdinný Batman (Boris Letovský), všem bomby sundal a Jokera zpacifikoval. Nápadité se skvělým provedením! Večer pokračoval šerpováním, všichni hrdinové se prošli po prknech slávy a byli obdarováni fialovou šerpou, radou do života od pánů učitelů Horsáka a Uhra i od pana ředitele Kubeše, který jim podal sklenku sektu. Další částí programu bylo poděkování kantorům a předání dárků. Pan ředitel dostal doutníky, třídní učitel Jiří Uher vyhlídkový let veteránským letadlem a paní Šabatová převzala dárek pro celý učitelský sbor v podobě velké láhve sektu s logem školy a jmény všech maturantů. Nakonec byla obdarována svými spolužáky a hlavně kamarády Dominika Skubová, díky které celý tento maturitní ples mohl být.

Na scénu dorazila skupina ADÉLA, jedna ze zpěvaček prý maturovala na polygrafce před dvaceti lety a moc ráda se tohoto plesu zúčastnila. Kapela hrála fantasticky a slečny měly úžasný hlas. Hráli pecky od Kiss, AC/DC a jiných kapel. Sál byl plný tance, smíchu, přátelství a radosti. Bary nápor polygrafáků nezvládaly, ale po nějaké chvilce čekání se každý dočkal.

Kolem dvanácté následovalo půlnoční překvapení v podobě Teletubbies, kterým se rozbil jejich vysavač Nunu, a tak ho museli vzpružit nějakým tím alkoholem. Nakonec udělali dětem pá pá a zábava pokračovala s DJ-em a hity Michala Davida, Ewy Farné

nebo Lady Gaga. Sál začal řádnout a zůstali jen ti nejvytrvalejší. Schylovalo se ke konci, všichni byli unavení, z repráků se linuly tóny pomalých zamilovaných písní. I poslední vytrvalci byli nuceni se přesunout jinam, do non-stopu na náměstí. Pak už vládl klid a čekalo se na vlaky.

Osobně jsem si ples užila přesně tak, jak jsem chtěla, nic mě nezklamalo a ani mi nic nepřekazilo tu úžasnou atmosféru. Člověk potkával lidi, kteří jej zdravili, pochválili vzhled a všichni ten večer byli přátelští a nikdo tuto náladu nedokázal narušit. Ukázalo se, jaká je polygrafka úchvatná škola, plná skvělých lidí. Chvilími jsem se musela přemlouvat, abych neronila slzy, protože mě bude třída 4. S hodně chybět. Představila jsem si, jak za dva roky se mi odsud nebude chtít stejně tak, jako nechci, aby odešli oni.

Jenže život jde dál, rozutečeme se na vysoké školy nebo do zaměstnání. Musím všem poděkovat za krásný večer a popřát maturantům, aby maturitu zvládli stejně tak dobře jako maturitní ples.

-YumeOokami-

Před čtyřmi lety se zásadně změnila naše osudy. Započala nová kapitola našich životů, ve které nás pohltil zběsilý kolotoč úkolů, zkoušení, otázek a odpovědí. Učitelé nás připravovali na testy, mistři odborného výcviku nás učili perfektně ovládat naše řemeslo. To vše nám pomohlo dostat se až sem, do posledního ročníku.

PROSLOV MATURANTŮ

Střední škola je důležitým mezníkem v životě každého z nás. Právě zde se tvoří pevná přátelská pouta, zde zjistíme, že život není jen samá legrace a že pokud něco chceme, musíme o to bojovat.

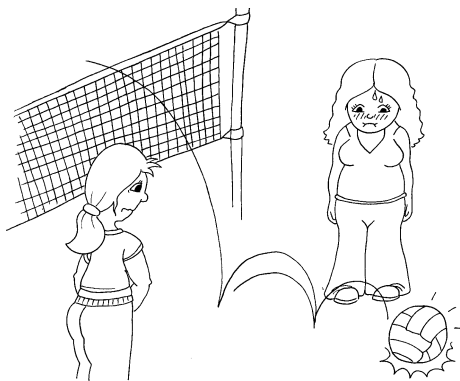
Každý tady něco najde. Někdo získá zkušenosti, někdo přátele a vzpomínky, někdo svou životní lásku.

Každý z nás pojal střední školu po svém, jeden se poctivě připravoval na všechny hodiny, jiný zase jen tak proploval. Ať už jsme ale byli líní, nepozorní nebo otravní, kantoři s námi neztratili trpělivost a pomohli nám, jak jen to šlo. Za to jim patří náš velký dík. Stejně tak odborný výcvik plný profesionálů ve svém oboru nás připravil na budoucí zaměstnání v grafickém a polygrafickém průmyslu. Děkujeme tedy i mistrům. Ale kde bychom byli bez veškerého personálu naší školy? Kdo by nám vařil skvělé obědy a kdo by se staral o správný chod celého zařízení? Zkrátka děkujeme Vám všem!

Teď jen zbývá užít si tento velký den, který je předzvěstí rychle se blížící maturitní zkoušky.

Držte nám palce, ať všichni uspějeme. Nyní je to jen a jen na nás a už není cesty zpět. Kostky jsou vrženy!

ZA TŘÍDU 4. S ONDŘEJ JUNEK

Povánoční shazování kil

Zeptala jsem se pana učitele Svobody na pár informací, protože jsem se doslechla, že nejenom on hrál povánoční volejbalový turnaj, tak bych se ráda dozvěděla víc.

O jaký turnaj se jednalo a kdo ho pořádá?

Každoročně ho pod názvem „Povánoční shazování kil“ pořádá ZŠ Tyršova Rumburk.

A kdo hrál za naši školu?

Hráli jsme v této sestavě: p. Svoboda, p. Galbavá, p. Obergruberová, p. Macek, p. Stránský a slečna Svobodová.

Pořádá se tento turnaj každý rok?

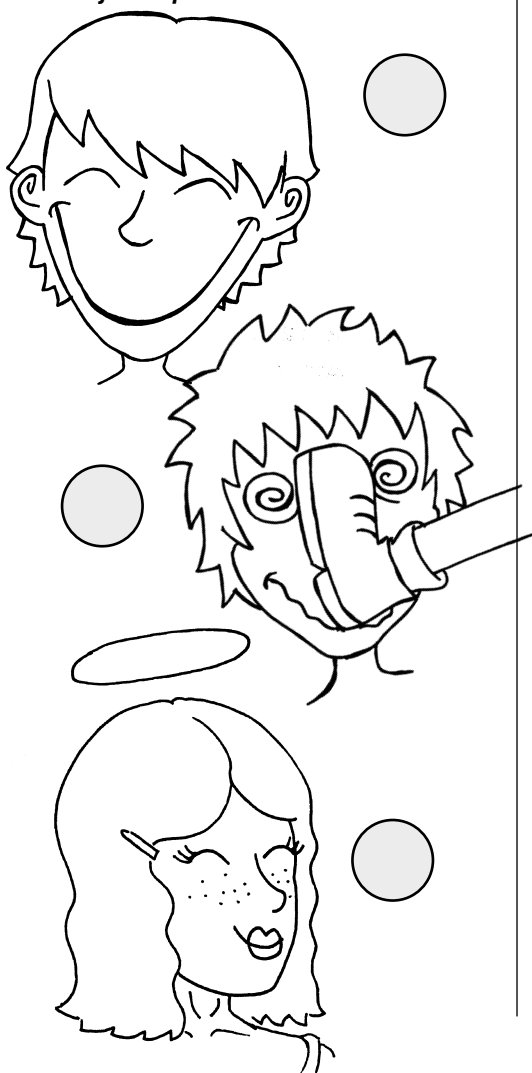
Ano, ale příští rok nebude (kvůli rekonstrukci tělocvičny).

Jaké bylo vaše umístění?

Byli jsme pátí ze sedmi mužstev, pro nás vítězství!

Děkuji za odpovědi.

- Smíšek -

FLORBAL

Dozvěděla jsem se, že pan Ivo Šabata vede florbalový tým žáků ZŠ. Proto jsem se vypravila na výzvědy. Co je na tom pravdy a co vás k tomu přivedlo?

Informace je stoprocentně pravdivá. Impulsem k této činnosti byl můj syn Vojta a jeho kamarád Kuba Kocián, kteří tento sport provozovali u nás na zahradě a toužili po opravdových trénincích. Kuba pak zajistil tělocvičnu. Tady patří poděkování paní Aleně Košnarové ze základní školy U Nemocnice, která neshodila snahu dvou kluků a vyšla nám vstříc. Úvodní tréninky byly ve čtyřech, postupem času však přicházeli další borci a dnes je nás víceméně dvacet. Takže po házené, kterou jsem trénoval ve Velkém Meziříčí, a atletice ve Velkém Šenově i Rumburku je to již třetí sportovní odvětví, které dělám s mládeží.

Uskutečňujete zápasy s týmy z okolí a máte s týmem nějaké plány do budoucna.

Za rok existence klubu, který ještě nemá ani název, ani dresy, jsme hráli pouze čtyřikrát se Šluknovem (třikrát vítězně). Rádi bychom pokračovali v přátelských zápasech a také se zúčastnili nějakého turnaje a samozřejmě budeme poctivě trénovat.

Máte v týmu někoho, kdo Vám s vedením či tréninkem nějak pomáhá?

Ano, od září mi aktivně s tréninkem pomáhá Radek Šavr (1.S) a Petr Vondráček (2.A). S ohledem na počet svěřenců je to pomoc neocenitelná a tímto jim děkuji.

Poslední otázka... Zapojujete se i Vy někdy do hry?

V počátcích jsem si občas zahrál nebo si odvážně stoupl do brány, v současné době s takovým počtem „dravců“ se omezují pouze na trénování.

Děkuji za odpovědi a přeji hodně úspěchů.

-Paula-

Po zajímavých odpovědích pana Šabaty, jsem se rozhodla promluvit ještě s Petrem Vondráčkem, který má také „pikantní“ florbalový život.

V jakých týmech v dnešní době působíš a v jakých týmech jsi působil v minulosti?

V dnešní době hraji za FBC TBC 68 Ústí nad Labem a trénuji v týmu pana Šabaty. V minulosti jsem působil v USK Slavie a výběru dorostenecké reprezentace ČR. Měl jsem již možnost hrát i v 1. lize juniorů s FBC TBC.

Podnikl jsi nějaké zajímavé výjezdy do zahraničí?

V lednu tohoto roku jsem se zúčastnil výjezdu do Švédska na Švédský pohár s českou reprezentací. Výjezd trval 10 dní a myslím, že jsme tam posbírali spoustu zkušeností.

Mezi další zajímavé výjezdy bych zařadil Amsterdam Cup s týmem IBK Dubrovnik, kde jsme vyhráli 3. místo. V semifinále jsme vyřadili tým FBC Chodov-Praha.

Jak ses dostal do týmu pana Šabaty?

Po rozhovoru s Radkem Šavrem jsem se dozvěděl, že něco takového v Rumburku existuje. Šel jsem se do tělocvičny podívat a po domluvě jsem začal trénovat mladší žáky. Objevil jsem zde několik florbalových talentů.

Jsem rád, že se konečně někdo začal zajímat o florbal v Rumburku, a doufám, že to vydrží co nejdéle.

Máš od všech lidí poměrně velkou podporu, je i přesto něco, co tě omezuje?

Díky zranění kolen a kotníků jsem musel trénování na rok přerušit. Bohužel, tato zranění mě omezují nadále, ale snažím se podávat co nejlepší výkony. I přesto jsem 4. nejlepší hráč v kanadském bodování juniorské 1. ligy.

Děkuji za rozhovor a přeji spoustu dalších úspěchů jak ve florbalu, tak i v osobním životě.

- Paula -

Nový florbalový tým na polygrafce!

Sdělujeme novinku! Rozhodli jsme se založit nový školní florbalový tým. Pokud by měl někdo zájem se zúčastnit našich tréninků, případně se připojit k našemu týmu, může kontaktovat mě jako zakladatele našeho týmu na facebooku: Martin Kunte a nebo o přestávkách ve škole ve třídě 2. P.

Martin Kunte, 2. P

30 LET POLYGRAFKY V RUMBURKU

Vážení kolegové, žáci, absolventi, bývalí kolegové a přátelé Polygrafky, čas se nachýlil a rok 2011 je tady! Je to už 30 let, co byla v Rumburku založena polygrafická škola.

Za tu dlouhou dobu škola „vychovala“ mnoho odborníků, kteří dnes tvoří základ pracovníků tiskáren, reklamních agentur a dalších subjektů, zabývajících se polygrafií. Mnoho absolventů také našlo uplatnění v jiných oborech. Vystřídalo se zde i mnoho učitelů, mistrů, vychovatelů a ostatních pracovníků. Vás všechny, kteří na rumburskou Polygrafku vzpomínáte v dobrém (a věřím, že vás je většina), bych chtěl pozvat na setkání u příležitosti třiceti let trvání školy, které se bude konat v sobotu dne 2. července 2011 od 10.00 hodin v prostorách školy v Rumburku na Jiříkovské ulici (orientační bod – naproti „Zeletě“). Když jsme se setkali při dvacátém a pětadvacátém výročí, sešlo se nás ve škole 250 a 300 „polygrafáků! Věřím, že i při letošním setkání bude účast hojná. Chtěl bych požádat všechny, kdo budou toto pozvání číst, aby na něj upozornili své bývalé spolužáky, známé, kolegy v práci a všechny ostatní, kteří měli se školou co do činění. Ještě bych chtěl požádat všechny zájemce o setkání, aby se zaregistrovali, na našich webových stránkách (www.sosmgrp.cz), abychom mohli zajistit dostatečný sortiment občerstvení (guláš, grilované klobásy, pivo, limo).

Děkuji Vám a těším se na setkání!

SVATOPLUK KUBEŠ, ŘEDITEL ŠKOLY

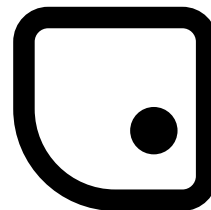
Svatopluk Kubeš v roce 1981

Logo Středního odborného učiliště polygrafického Rumburk, jehož autorem byl stejně jako u hlavičky Bezevšeho Ladislav Šabata, provázelo školu téměř dvacet let. Ve zkratce SOUP byl graficky ztvárněn princip ofsetového tisku.

Až změna názvu školy změnila i vizualizaci loga. Podobu nového logotypu školy vytvořil Martin Rein v roce 2006.

-iša-

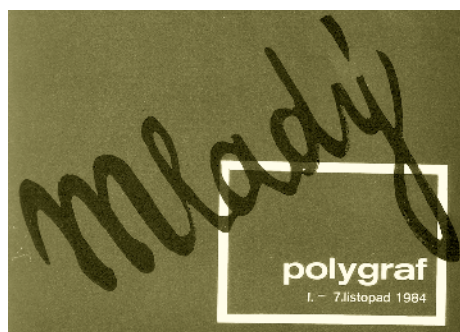
První absolventi oboru sazeč - montážník v roce 1984, stojící druhá zleva Jaroslava Bernardová, dřepící první zleva pak Drahomíra Brunnerová

U příležitosti 30. výročí založení školy nelze zapomenout na výborného odborníka, pedagoga, člověka a kamaráda BOHUMILA ČUNÁTA. Stál u zrodu Středního odborného učiliště polygrafického v Rumburku, stejně jako u všeho podstatného dění v něm, až do roku 1995, kdy náhle zemřel. Osud tomu chtěl, že to bylo právě v Krkonoších, odkud pocházel, a při maturitním soustředění, na které se vždy tolik těšil. Jeho vliv se neprojevoval pouze v rámci školy, ale i celé české polygrafie. Vedl školskou komisi při institutu vzdělávání průmyslu ČR, vydával učební texty a vytvářel učební osnovy. Nezapomenutelný byl jako učitel - odborník svou náročností na sebe i studenty, ale zároveň spravedlivostí a ochotou vždy pomoci a dojít k vytýčenému cíli.

-iša-

Bohumil Čunát v roce 1993

Část titulního listu časopisu Mladý polygraf, který vycházel pod patronací školy v období let 1984–86 a jehož součástí byla i studentská příloha Kameňák.

Nezapomenutelný kolorit oné doby vystihují vybrané články, kterými doplňujeme toto ohlednutí. První číslo bylo sázeno ručně, další pak řádkovou sazbou. Tištěn byl kombinací ofsetové a knihtiskové techniky s barevnou obálkou. Vycházel v nákladu 400 kusů, redakci vedl Svatopluk Kubeš a technickým redaktorem byl Ivo Šabata.

-iša-

Dostává se vám do rukou 1. číslo zpravodaje SOUTVOR, který nese název Mladý polygraf. Nechci se nyní zabývat otázkou, co bylo příčinou jeho zrodu, ale spíše tím, co by mělo být jeho formou a obsahem.

Měl by přinášet zprávy a aktuality z jednotlivých úseků a společenských organizací našeho učiliště. Dále informace o konaných kulturních, sportovních a branných akcích a rovněž by se tu měly objevovat výsledky socialistické soutěže, zprávy z brigád, exkurzí apod., doplněny fotografiemi. Prostor by tu mohli dostat také literáti, básníci, zruční kreslíři i fotografové z řad žáků i výchovných pracovníků. V letošním školním roce se připravuje vydání třech čísel zpravodaje, které budou úzce spjaté s významným výročí VŘSR, Vítězným únorem a 40. výročí osvobození naší vlasti.

K tomu, aby mohlo být toto vše realizováno a postupně se stal občasným pravidelným informátorem a propagátorem našeho učiliště, je potřebná spolupráce všech zúčastněných a to nejen výchovných pracovníků, ale i samotných žáků jak formou kvalitních a včasných příspěvků, tak také po řemeslné stránce v odborném výcviku při jeho zpracování.

Úvodník z Mladého polygrafa - listopad 1984

Ten dělá to a ten zas tohle, prohlásil již Jan Werich. Je možné, že i takovéto úsloví by mohlo stát v záhlaví našeho Kameňáku. Snad se někteří z vás zeptají, proč to všechno vlastně děláme? Kdo ví. Nejspíš jsme chtěli dokázat, že i my, třída GIII.A něco dovedeme. A když něco děláme, děláme to bez ohledu na nějaké body či odměny. Je nám jasné, že se mnozí čtenáři k příloze vyjádří kriticky. O některých názorech se snad doslechneme, o některých ne. Byli bychom rádi, kdybyste nám napsali, co vás v příloze zaujalo a co se vám líbilo nebo nelíbilo.

Úvodník z Kameňáku - únor 1985

VZPOMÍNKY INTERNÁTNÍ

Jsem vychovatelkou na DM naší školy už dvacátý sedmý rok. Když mě KOKI, členka redakční rady Bezevšeho, oslovila, abych jí řekla nějaké vzpomínky na ubytování na „intru“ před třiceti lety, vybavil se mi nejprve můj úplný začátek.

Bc. LENKA OBERGRUBEROVÁ

Nechápu zpětně, jak jsem mohla mít tu odvahu nebo spíš drzost, jít bez zkušeností a s minimem vzdělání dělat vychovatelku holčáků, které byly jen o pár měsíců mladší než já a pravděpodobně mnohem zkušenější.

Nastoupila jsem do domova mládeže v Krásné Lípě a měla jsem to štěstí, že mě v mém úplném začátku vzala pod svá ochranná křídla kolegyně Jana Čížková, člověk s obrovským srdcem, která mi byla nejen kolegyní, ale i mámou a kamarádkou dohromady. Byla původně zemědělskou inženýrkou, milovala zvířata, a tak si vzpomínám na jedno odpoledne, kdy se do domova mládeže přijel podívat tehdejší ředitel učiliště Josef Kodýdek a prostě si neměl v kanceláři kam sed-

nout. V jednom křesle seděl pesek, kterého studenti přivedli opuštěného z ulice (mimochodem dožil šťastně svůj psí život u mé kamarádky), a ve druhém křesle kojila kočka koťátka. Kočku zachránili studenti při nedělním příjezdu vlakem na DM, byla ale už tak trochu těhotná a my hledali domov nejen pro ni, ale i pro koťátka, která u nás porodila.

V té době byly v Krásné Lípě dva domovy mládeže, dívčí a chlapecký, na každém z nich se střídali dva vychovatelé/vychovatelky a život žáků byl v mnohem tvrdší než dnes. Ráno po hromadném budíčku rozcvička na chodbě (kluci běh v trenkách venku), snídaně a odjezd do Rumburku do školy či na praxi do Velkého Šenova, odpoledne na chodbě povinný nástup, studijní doba, úklid nejen pokojů, ale i chodeb, umyváren... Ti, co měli týden odborného výcviku, vstávali už někdy po čtvrté hodině ráno, aby stihli dojet do Šenova na praxi a já jsem se starým hodným panem vychovatelem Jindrou či veselým Viktorem Strobachem ohřívala brzy zrána obrovský hrnec kakaa, krájela chleba, balila svačiny...

Potom začalo krásnolipské dva domovy mládeže pohlcovat jazykové středisko (středisko pro cizince) a nastal čas velkých změn, kdy jsme se prakticky každé prázdniny odněkud někam stěhovali. Bylo to tak hektické, že přišla například první příjezdová neděle v září, nové žákyně přijížděly se svými rodiči do domova mládeže, nacházeli tam ještě holé pokoje a slyšeli od nás: „Běžte se prosím ještě na chvilku projít ven, prohlédnout si městečko, až se vrátíte, možná už budete mít postel smontovanou a připravenou.“ „A není tady někde pan ředitel, potřebovali bychom s ním mluvit!“ ptali se a potom nevěřícně nahlíželi pod postel, když se dozvěděli, že pan ředitel je ten pán v montérkách se šroubovákem v ruce, kterému koukají pouze nohy z pod postele, na které právě pracuje.

Vzpomínám na časy, kdy v Krásné Lípě se místo do jídelny chodilo večer do místní restaurace Slávie a k svačině nám pan hospodský připravoval do koše rohlíky, které „krásně“ voněly hospodou a kouřem, na časy, kdy v Mikulášovicích byly celkem čtyři intry (pro pamětníky: chlapecký, Pekárna, Bílá vila a Potrubí) a do školy se jezdilo vlastním školním autobusem, ve kterém šéfoval a organizoval vše pan ředitel osobně, na časy, kdy...

Moje vzpomínání by vlastně klidně zabraly celý časopis, a tak to vše ukončím jednou větou: „Jsem ráda, že jsem s touhle školou spojila celý svůj dosavadní život...“

Lenka Obergruberová

Dnešní podoba bývalého Domova mládeže v Krásné Lípě

Svépomocné budování internátu, jídelny a prostor odborného výcviku počátkem devadesátých let

K třicátému výročí naší školy patří také založení našeho intru, a tak jsme zpovídaly paní vychovatelky a ptaly se, jak internát začínal a jak se vyvíjel.

JANA TREJTNAROVÁ

Paní vychovatelko, vzpomenete si ještě, jak to vypadalo na intru dříve, když vznikla naše škola?

Nejprve byly intry v Mikulášovicích a Krásné Lípě a žáci dojížděli do školy i na OV, často vstávali kolem čtvrté ráno. O tom by vám více povyprávěla paní vychovatelka Obergruberová, ona tam pracovala. Já jsem nastoupila v roce 1989 sem do Rumburka na nově vzniklý DM.

Vyprávějte prosím o rumburském intru.

Pro vás je to minulost, kterou nemůžete srovnávat s životem na DM dnes, ale toto vyprávění oživí vzpomínky vašich předchůdců. Jsem totiž přesvědčená, že časopis čtou s velkým zájmem i naši bývalí studenti. Nejprve se otevřela jen malá část DM asi po 25 žáků. Nastoupili sem vybraní chlapci z 2., 3. a 4. ročníku. Myslím, že se jim ulehčil život. Odpadlo brzké vstávání a zdlouhavé dojíždění. Pokoje byly nově vybaveny nábytkem, lůžkovinami, ale chyběly peníze na doplňky, jako koberce, obrazy a závěsy. Večere se dovážely a snídaně vařila paní uklízečka. Na obědy se docházelo jinam. Kuchyň s jídelnou vznikly až v průběhu dalších let, kdy se postupně dostavěly další části budovy mezi ekonomickým úsekem a školou. V přízemí vznikly dílny, v prvním patře jídelna a kuchyň, pokoje DM a učebny OV, ve druhém patře pak směrem ke škole úplné dokončení celého DM. **Co se stalo s DM v Mikulášovicích a Krásné Lípě?**

Postupně se zrušily a všichni ubytovaní byli přesunuti do Rumburka. Bylo to fajn. Najednou se škola, OV i DM ocitly v blízkých prostorách. V té době jsme provozovaly ještě jednu budovu v Rumburku, která byla před třemi roky zavřena.

Jak se žilo našim předchůdcům na DM?

Dnes jste na pokojích ubytovaní po dvou až čtyřech lidech. Dříve pokoje obývalo šest lidí. Celkově to vyšlo tak, že se sem do budovy vtěsalo 85-90 studentů. Dnes je vás maximálně 45. Na DM bývalo v odpoledních hodinách docela rušno. Bylo třeba více dbát na dodržování večerky, ranní praxe začínala už v šest hodin a někteří ještě dojížděli do okolních závodů.

A čím se ubytovaní zabývali ve volném čase?

Vycházky tehdy byly jen ve středu. Ostatní dny jsme my vychovatelky připravovaly program. Pracovalo nás tu i osm. Vychovatelky chodily se skupinkami do různých kroužků, sportovišť, za kulturou, pořádaly turistické vycházky po okolí. Mnozí si ještě vzpomenu na výlety do okolí Kyjova, na atletické závody, divadelní představení, vánoční besídky, různé psychohry apod. Byla to radost něco vytvářet, bavit se.

Jak jsme se změnilí my, studenti?

To není lehká otázka. Vy jste dnes mnohem více informovaní, sebevědomější, to ano. Ale jste současně velmi zhyčkaní technikou, internetem a notebooky. Ty vám přinášejí „kulturu“ až do postele. Téměř všichni usínáte s notebookem. Máte mnohem méně prožitků aktivních, žijete více virtuální svět, je to škoda. Vaši předchůdci byli nadšeni každou akcí, kterou jsme pro mě připravili, aktivně se na ni podíleli. Nechci moralizovat, každá doba nese své. Ale je opravdu škoda, že neobjevíte mnoho podob kultury, sportu, a radostí prožitých s přáteli. Vy někdy ani nevíte, o co vše přicházíte, a mně připadá, že nebudete umět předávat další generaci prožitek aktivně stráveného času.

A máme něco společného s těmi dřívějšími studenty?

Jistě. Intr byl, je a asi bude takový malý domov. Vždy se tu najde večerní chvilka pro povídání,

pro navazování přátelství, lásek. Vzpomínám na studenty a stejně jako oni, i vy si k nám přicházíte vylít srdíčko, pro radu i obyčejné si ulevení dušičce. Stále zůstáváte těmi mladými lidmi, kteří nás obohacují o jiný pohled na svět a doufáme, že i my vám dáváme do života něco, co uplatníte. Možná to dnes ještě nevíte, ale čas to ukáže. To by vám nejlépe asi sdělili ti, co tu v průběhu 30 let trvání školy studovali.

-KOKI a KWIQY-

JANA MACHOVÁ

Před jedenácti, když jsem nastoupila na místo vychovatelky, už všechno vypadalo na DM tak, jak to znáte i vy. Fungoval ještě naplno i druhý domov mládeže na Jiříkovské ulici, kde byli ubytováni jen chlapci.

Chtěla bych vám současným studentům a myslím, že ti minulí by to potvrdili, upřímně napsat, že jsme tady pro vás. Že citlivě vnímáme vaše radosti, úspěchy, ale možná o něco více s vámi prožíváme vaše problémy, rozchody, prohry. Že vám téměř vždy vycházíme vstříc. V naší práci je důležitá vzájemná důvěra. A věřte nám, že je krásný pocit, když vaši důvěru získáme. Vzniká mezi námi pomyslné pouto, které pak připomíná takový malý domov.

-KOKI a KWIQY-

Dívčí internát Krásná Lípá v roce 1989

JAK TO CHODILO NA ODBORNÉM VÝCVIKU

Za třicet let se toho mnoho změnilo a mě osobně zajímá, jak velká změna to byla. Každý z vás jistě zaslechl něco málo o minulosti praxe. Ale co se takhle dozvědět více? Poprosila jsem pana Ivo Šabatu, aby nám přiblížil, jaké to dříve bylo. Pojďme se společně ponořit do minulosti...

Porada mistrů odborné výchovy v březnu roku 1991

IVO ŠABATA

Jak dlouho působíte na škole?

Nastoupil jsem jako mistr odborného výcviku v srpnu 1982 spolu s panem Petrem Ryšánem. Takže i já budu brzy třicátník. Škola tehdy a ještě řadu let poté nesla název Střední odborné učiliště polygrafické Rumburk. V tu dobu jsem se poprvé setkal například s paní B. Honzíkovou, U. Hermovou, D. Brunnerovou či panem S. Kubešem (tehdejším zástupcem ředitele), J. Uhrem, E. Meissnerem nebo V. Choholínem.

Povězte nám, jaké obory se zde vyučovaly za dob vašich začátků...

V tu dobu se vyučovalo pouze dva obory sazeč ve specializaci ruční a montážník a tiskař na polygrafických strojích se specializací pro ofset a knihtisk. Oba byly čtyřleté zakončené maturitní zkouškou. Teprve později byl

otevřen obor reprodukční grafik, který přilákal studenty opravdu z celé ČR. Následovaly tříleté obory knihař a tiskař na maloformátových strojích, kdy bylo umožněno stát se tiskařem i dívkám.

A jak probíhala praxe?

Praxe probíhala velice podobně jako nyní, pouze zařízení a technologické zpracování bylo odlišné. Texty se sázely ručně, popřípadě na řádkovém sázecím stroji. Obrázky se zhotovovaly pomocí reprodukční kamery a ruční litografie nebo se vyráběly štočky pro knihtiskovou techniku. Také polygrafická montáž byla trochu odlišná. Nejprve se prováděla stránková montáž z jednotlivých komponentů na filmu, popř. pauzovacím papíru, teprve pak následovala archová, jak ji známe nyní. Tiskaři využívali jak ofsetové, tak knihtiskové stroje různých formátů s minimálním podílem elektronizace. Nejméně se změnila práce knihařů.

Kde všude se nacházela pracoviště odborného výcviku?

Odborný výcvik probíhal převážně ve Velkém Šenově (tehdejší Severografie), Rumburku a Varnsdorfu. Odloučená pracoviště včetně vlastních mistrů OV jsme měli také v Libereci (RG a knihaři) a Mostě (knihaři). V polygrafických oborech se vzdělávalo přes 300 žáků a odborný výcvik zajišťovalo více jak 30 pracovníků.

Řekněte nám prosím nějaký zážitek ze starších dob polygrafiky, kterému se smějete doteď, když si na něj vzpomenete?

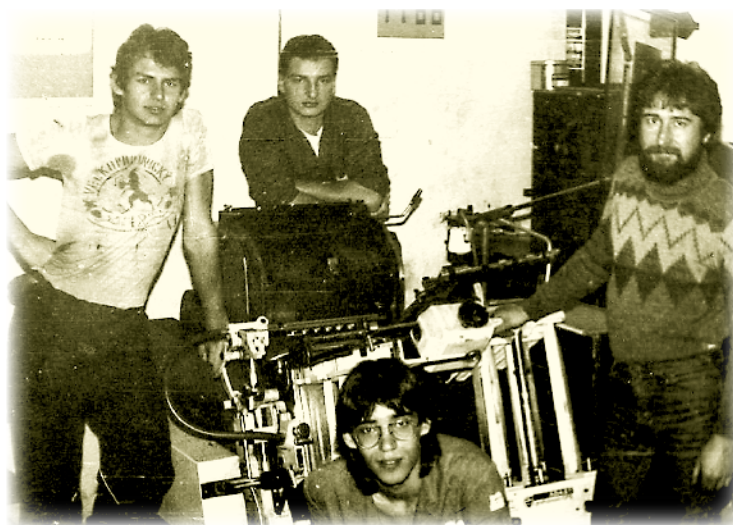
Veselých příhod jsem zažil opravdu více než dost. Odehrály se nejen ve škole a na praxi, ale také na odborných exkurzích, které bývaly třídní, ale především na kouzelných týdnech předmaturitních přípravách v Krkonoších na chalupě ve Strážném, kam se pravidelně jezdilo. Bohužel Strážné dnes vnímám ve spojení se smrtí pana Bohumila Čunáta, dodnes nepřekonaného kantora odborných předmetů, zakladatele naší školy a jejího velkého tahouna. Ti, kteří ho poznali, vědí, o čem mluvím. A k té veselé příhodě. Jedna super pečlivá maminka si pohlídala praktickou maturitní zkoušku svého syna opravdu originálním způsobem. Den předem přijela (cca 200 km), ubytovala se na DM, z tašek vybalila řízků, k nim dokoupila celou škálu nápojů, chlebiček a zákusků a takto vyzbrojena absolvovala přímo u tiskového stroje dvoudenní zkoušku syna. Dobře se měli tehdy nejen zkoušející, ale také spolužáci, kteří byli neustále dotazováni, zda nemají hlad, žízeň a podobně. Ve skupině zkoušených byla nejaktivnější a určitě by zasloužila jedničku, ale i její syn maturitu zvládl.

Velice vám děkuji za rozhovor. Odpovědi jsou velmi zajímavé a myslím si, že nám zcela vyjasnily záhady minulosti. Jsem ráda, že jste si udělal čas mi na otázky odpovědět.

-MišCA-

PETR RYŠÁN

Odborný výcvik ve Varnsdorfu probíhal v letech 1983 – 1993. Absolvovali jej žáci třetích a čtvrtých ročníků oboru ruční sazeč a tiskař ve specializaci knihtisk. I když v této době bylo jasné, že ruční sazba i knihtisk jsou na ústupu, výukové skupiny OV byly početné. Odborný výcvik probíhal v provozních podmínkách tiskárny SG Varnsdorf včetně její pracovní doby, která začínala o půl šesté ráno a končila ve dvě hodiny odpoledne. Většina ubytovaných žáků bydlela na DM v Mikulášovicích, což znamenalo vstávat okolo čtvrté hodiny ráno a vlakem se dopravit do Rumburku. Odtud pak odjížděl autobus v pět hodin a pět minut do Varnsdorfu. Po ukončení výukové doby autobusem zpět do Rumburka ve 14.20 hodin. Žáci se tak dostali zpět na internát přibližně okolo čtvrté hodiny odpoledne (v zimě už zase za tmy). Je zřejmé, že výukové podmínky měli žáci mnohem těžší než jsou dnes. Přesto nebo

Tvrdá až spartánská výchova na odborném výcviku ve Varnsdorfu přinesla své ovoce v podobě tiskařských geniů

možná i proto vyrostlo na naší škole v té době mnoho polygrafických velikánů a kapacit. Namátkou nelze nevzpomenout Standu Kosáka, Ludka Medka, Martina Prouzu, Michala Mareše, Rosťu Kuchyňku a mnoho

dalších nejmenovaných. Tímto chci pozdravit všechny „Varnsdorfáky“ a těším se na setkání 2. července 2011. Sejdeme se ve smyslu kompaktního tlakového tělesa a tiskového celku.

Petr Ryšán

Sazeči v roce 1990 ještě netušili soumrak svého oboru

DRAHOMÍRA A PETR BRUNNEROVI

Kdy jste začala učit OV na škole a co vás k tomu vedlo?

DB: Učiliště bylo založeno v roce 1981 a v tomto roce jsem přešla na požádání začínajícího vedení ze závodu Severografia Velký Šenov, kde jsem pracovala s uční jako školská referentka. Byl to vlastně takový plynulý přechod v rámci mého povolání.

Jaká práce, kterou jste kdy učila, byla podle vás pro studenty nejtěžší?

DB: Nejtěžší je vždy to, co neznáme, neumíme, ale vše se dá naučit, je-li chuť a snaha. Náročné bylo pro studenty naučit se používat materiály (fotopapíry, filmy) nástroje (skalpely, litografické škrabky, brousky, perka) a zařízení (zvětšovačky, fotokamery) a práce ve tmě. To dříve doma nikdo neměl, jen pár jedinců, kteří se zabývali fotografováním. V době po roce 1990 byl náročný přechod na počítače. Jak pro mne, tak pro žáky, i když ti jako mladí to zvládali asi lépe.

Která byla podle vás naopak nejsnazší?

DB: Myslím si, že práce na počítačích je snadnější, rychlejší a pro vaši generaci zábavnější,

není to pro vás nic nového. Řemeslo se naučí, když chce, každý, někdo lépe, jiný průměrně, ale mít nápady, být tzv. kreativec, to už je jiná věc, s tím se člověk rodí, a nebo musí na sobě moc pracovat a chtít sám něčeho dosáhnout, to se nedá naučit.

Vy sama jste učila několik druhů práce, jaké to byly?

DB: Výuka probíhala s danou zakázkou a na té se učili jednotlivé postupy. Žáci si zakázku zreprodukovali, vyretušovali, udělali kopie (kontakty) a namontovali. Po důkladné kontrole se předávala dále do další dílny na zpracování. Bylo to velice náročné na výuku, ale žáci si odnášeli ucelený pohled, jak daná práce postupuje výrobou.

Dříve se učil odborný výcvik ve Velkém Šenově, jaké to tam bylo?

DB: Výuka OV ve Velkém Šenově byla na velice dobré úrovni. Soužití mladé generace s kmenovými zaměstnanci skýtalo někdy velice humorné situace, ale i konflikty, které se musely řešit. Nevýhodou bylo cestování z míst ubytování studentů, kdy přicházeli

Jelikož naše škola a náš časopis spolu slaví krásné jubilejní 30. výročí, myslím, že není na škodu zeptat se na pár otázek také učitelů odborného výcviku, kteří školu znají již od počátku, a myslím, že vhodnější mistry, než jsou právě Drahomíra a Petr Brunnerovi, rozhodně nenajdeme. A právě proto jsem jim položila několik otázek, na které mi velice rádi odpověděli.

o část svého volna, ale více jsme byli v kontaktu my, učitelé OV, s domovy mládeže. Například o prázdninové praxi (v měsíci červenci probíhala výuka) jsme dělali žákům snídani v místní závodní jídelně, aby na domovech mládeže nemuseli tak brzy vstávat. Také si pamatuji, že jsme byli pozváni na „věneček“ jako garde (doprovod) studentů, kteří měli rodiče třeba až v Ostravě nebo v Českých Budějovicích.

Přál jste si vždy dělat toto povolání?

PB: Přiznávám, že jsem nikdy nepomyslel na možnost učit, i když tuto nabídku jsem před mnoha lety dostal. Prostě mě hrozně bavilo tisknout a dojíždění do Rumburka mě též vůbec nelákalo. Bohužel v roce 2002 Grafické tiskárny zkrachovaly a musel jsem za prací až do Teplic.

Nátisk v Severografii Velký Šenov -1985

Kdy jste začal učit OV na škole a co Vás k tomu vedlo?

PB: Tím se dostávám ke druhé otázce. Po dvou letech se naskytla možnost nastoupit na uvolněné místo v této škole, a tak jsem zde v roce 2004 zakotvil. Nepatřím tedy mezi pamětníky, jsem tu vlastně teprve krátce.

Změnilo se něco výrazného na technologii a možnostech strojů?

PB: Když si vzpomenu na dobu mého učení, kdy se ještě svítily zinkové desky obloukovou lampou, a srovnám to s dnešní technologií jak přípravy, tak i vlastním tiskem, připadám si starý jako kamenné uhlí a bohužel o něco málo mladší mi připadá i vybavení mé dílny. **Dříve se učil odborný výcvik ve Velkém Šenově, jaké to tam bylo?**

PB: Tuto otázku nemohu objektivně posoudit, ale vzhledem k tomu, že se výuka konala přímo ve výrobním závodě, mohli se žáci lépe seznámit i se skutečností, co je po vyučení reálně čeká.

Velice vám za vaše odpovědi děkuji a přeji Vám mnoho štěstí a úspěchů v dalších letech.

-Tahmed-

To po ofsetových tiskařích (tihle jsou z roku 1988) byl v devadesátých letech hlad

Za uplynulých třicet let se na naší škole vyměnila spousta žáků, kantorů, pravidel, nápadů a technologií. Chtěla bych poděkovat paní učitelce Bohunce Honzíkove za její čilou paměť a zajímavé odpovědi, plné hezkých vzpomínek, a Pavliske, která paní učitelku vyzpovídala v době mé nemoci.

BOHUNKA HONZÍKOVÁ

Jak už dlouho vyučujete te na této škole?

Už od prvopočátku naší školy, když to bylo ještě pouze učiliště. Na dvou původních budovách zde byly tkadleny, výrobci umělých květin, kovoobory jako brusiči a klempíři, prodavači – později obchodníci a další. Takže jsem tu opravdu již spoustu let.

Co se od té doby změnilo?

No tak asi hlavní změna byla, že z původních dvou budov zbyla jen jedna. V Královské ulici byly především prodavači a tady nahoře byly grafici a dílny.

Vyučovalo se současně na obou budovách a tak, když to rozvrh jinak nedovolil, museli někteří kantorů, mezi nimi i já, přebíhat o přestávkách na další vyučovací hodinu na druhou budovu. Za celou dobu jsme se naběhali opravdu dost. Jinak celkově se změnilo vybavení naší školy především kvůli modernizaci, jako jsou například počítače a další. Také rekonstrukce tříd a nejnovější zrušení skladů v patrech, které zabíraly místo na chodbě.

Které změny se vám líbí?

Spíš co se mi moc nelíbí, že se mezi žáky ztrácí zdvořilost a slušnost. Jsou to sice takové maličkosti, ale i mezi samotnými studenty vznikají rozpory, zřejmě i kvůli sociálním rozdílům, což dříve moc nebývalo.

Je nějaký předmět, který byste tady na polygrafce chtěla vyučovat?

Určitě tělocvik, dříve jsem ho vyučovala. Dobré na něm také je, že se nemusí nic opravovat. Pamatuji si, že dříve se chodilo cvičit do sokolovny nebo na gymnázium. Buď jsme měli prostory půjčené nebo pronajaté. Tenkrát, když se žáci přemísťovali na hodinu, museli se seřadit do útvaru. Dříve nás měl na starost pan zástupce Novotný, který byl krajský metodik na cvičení civilní obrany.

Proč jste si vybrala zrovna polygrafku?

Původně jsem učila na gymnáziu, ale pak jsem byla příkazem ze školského odboru přerazena na polygrafku jako učitelka ruštiny. Tenkrát jsem se i proti tomu odvolávala, ale nakonec nelituji, že jsem právě tady. Za ty roky jsem potkala mnoho dobrých studentů a kolegů. Na gymnáziu jsem byla jen krátce, a tak jsem byla nakonec ráda, že jsem na polygrafce, protože je tu skvělý kolektiv. Mám tuhle školu opravdu ráda.

Slyšela jsem, že se dříve jezdilo na různé brigády. Zbylo něco ve vašich vzpomínkách?

Brigády byly bezvadné, byly vždycky na podzim asi na šest neděl. Především sběr brambor, někdy už i ve sněhu. Dále zavádění chmelu a potom také ke konci léta i sběr jahod. Kromě chmelu dělali žáci brigády zadarmo, výdělek šel na školu. Při sběru jahod šli pak dokonce i nějaké levně odkoupit. Ale jinak to bylo skvělé, protože se mezi sebou poznávali žáci a také kantorů. Navíc se ukázala i šikovnost některých jedinců, kteří by se obvykle k takové práci nedostali.

Tak polygrafáci, takhle to tu dříve vypadalo.

Hezky se naučíme seřadit do útvaru a zajedeme na nějakou tu brigádu, ne?

YumeOokami & Pavliska

Někdo se holt na chmel těšil aneb Daniel Vomáčka, Dobroměřice 1988

Pravidelná předmaturitní příprava ve Strážném - prosinec 1989

Zájezd na Slovensko do bratislavské polygrafky a několika tiskáren v dubnu 1988

SPORT NA POLYGRAFCE

A teď se dostáváme k úplně jinému soudku. Přeskočíme výuku a přejdeme ke sportu. Zeptala jsem se pana Svobody a pana Mac-ka, na jaké dřívější aktivity si vzpomínají...

ING. ROMAN SVOBODA

Jak dlouho učíte na škole?

Marně jsem hledal v inventárním seznamu, odhaduji na sedmnáct let plus minus jeden rok.

Jezdil jste i dříve na lyžařské kurzy? Jaké byly kurzy za dob Vašich začátků?

Jezdil jsem dříve i se ZŠ Tyršova, kde jsem se učil od šikovnějších kolegů a žáků lyžovat. Kurzy vždy byly a budou vzorové!

Vzpomínáte si na nějakou vtipnou situaci na lyžařském kurzu?

Pohyb na horách mimo civilizaci je vždy velká legrace.

V jednom díle Bezevšeho byla fotografie fotbalového družstva polygrafky. Můžete nám o tom povědět něco víc? Co to bylo za akci?

Před několika lety bylo tradicí hrát na konci školního roku „přátelák“ mezi studenty a zaměstnanci školy. Postupným „stárnutím materiálu“ se hřiště zmenšovalo a posledním zápasem byl nohejbal.

Máte rád i jiné sporty než běh na běžkách?

Mám rád všechny sporty, ale vzhledem ke svému zdravotnímu stavu provozuji jen kolo a vycházky přírodou.

MGR. MARTIN MACEK

Jak dlouho učíte na škole?

Na naší škole učím od roku 1997, tedy čtrnáct let.

Změnilo se toho hodně za posledních pár let?
Nepochybně.

*Plavecký výcvik měl na SOUP svou tradici pod heslem: „Hoď ho do vody, ať plave!“
Pro mnohé první základní informace pro život!*

Kde se dříve cvičilo? Také na koupališti?

Cvičilo se v tělocvičně sportovního areálu pod Strážným vrchem, v tzv. Sokolovně. Poté jsme měli tělesnou výchovu v tělocvičně ZŠ Tyršova a nakonec už v hale sportovního areálu Koupaliště.

Odkdy jste začal pořádat lyžařské a letní kurzy?

Kurzy pořádám od svého nástupu.

Jaký byl pro vás nejvtipnější zážitek z polygrafky?

Veselých historek je spousta a každá vždy stála za to. Nedokážu teď vyzdvihnout jednu.

Máte již představu, kam se pojede na letní kurz tento rok?

Představu mám, ale stále přesné místo zvažujeme.

-MišCA-

XV. ročník běhu o pohár VŘSR

Ve čtvrtek 4. října 1984 se již po patnácté konal v Krásné Lípě závod v přespolním běhu o Pohár VŘSR, který spolupořádá SOU polygrafické Rumburk pod patronací MěVKSČ Krásná Lípa.

Tomuto závodu vždy předchází intenzivní několika měsíční příprava a díky podpoře stranických a veřejných orgánů města Krásná Lípa se stává v širokém okolí nejmasovější soutěží.

Podíl SOU polygrafického na přípravě závodu spočívá v otázce propagační a organizační činnosti při samotném běhu. Na zhotovení plakátů, diplomů a pozvánek se aktivně podíleli žáci našeho učiliště a jejich práce byla hodnocena kladně. Závod bývá obohacen o účast vrcholových sportovců.

V loňském roce byla příjemným zpestřením účast bývalého reprezentanta Ivo Viktora, který si všechny získal svým skromným vystupováním. Letos se běhu zúčastnili mimo jiné z. m. s. J. Pták, reprezentační kormidelník a P. Lomnický, reprezentant v lehké atletice.

Samotný závod byl dobře zorganizován, na potřebné výši byla i sportovní úroveň, o čemž svědčí celá řada nových traťových rekordů. Z našeho učiliště startovalo celkem 15 závodníků. Zvláště potěšitelné je, že hlavní trofej závodu Pohár VŘSR se stal naší kořistí. Zasloužilo se o to družstvo starších dorostenců ve složení Medek, Kosák, Hellmich, kteří doběhli postupně v pořadí 5., 6. a 9. Dále za zmínku stojí závod mladších dorostenek, ve kterém prva tři místa obsadily naše žákyně v pořadí M. Jarošová, J. Dovalová a I. Plisková, úspěchem je rovněž 3. místo v kategorii st. dorostenek A. Novotné ze III. ročníku. Naším přáním zůstává, aby se příštích ročníků zúčastnilo ještě více žáků našeho učiliště a účast na závodech nebyla jednorázovou záležitostí, ale vedla k pravidelnému celoročnímu sportování. (ob)

Převzato z Mladého polygraфа - listopad 1984

Poznámka redakce:

VŘSR = Velká říjnová socialistická revoluce, slavící se tradičně v listopadu.

z. m. s. = zasloužilý mistr sportu

Dnešní sportovní dny se odehrávají na Koupališti při bowlingu, ten v roce 1988 na stadionu při atletických disciplínách.

1. MÁJ NA POLYGRAFCE

Jaké jsou Vaše vzpomínky na 1. máj?

Asi máš na mysli pro mě legendární 1. máj 1984.

Řekl byste nám, jak to vše probíhalo?

Toho roku jsem po návratu z vojenské služby a určitých zdravotních obtíží znovu nastoupil do naší školy, bylo to někdy v průběhu března. Měl jsem za sebou asi dva měsíce práce v našem Ústavu, když si mě zavolal můj tehdejší nadřízený a pověřil mě organizací prvomájového průvodu naší školy. Abyste tomu rozuměli: každá instituce, tedy i škola, měla za povinnost shromáždit své lidi, vybavit je propagandistickými materiály, odvést je na předem určené místo a zapojit je do celého průvodu, který potom na náměstí demonstroval svou spokojenost s komunistickým systémem, a běda, jak ne!

Zorganizovat naši část průvodu pro mě znamenalo zabezpečit ráno osudného dne vydání praporů, třepetalek, máváték, transparentů a už nevím čeho všeho dalšího žákům a pracovníkům, seřadit je a odvést do Růžové ulice, kde bylo shromaždiště průvodu. Nevím, zda se nápad pověřit mě organizací průvodu zrodil v hlavě mého přímého nadřízeného, ale nápad to rozhodně nebyl dobrý. Coby učitelský elév jsem neměl žádný respekt u pracovníků, většinu žáků jsem teprve poznával a rozdejte jim výše zmíněný materiál, když snahou drtivé většiny z nich bylo vyhnout se tomu, aby museli něco nést a pak se s tím vrátit do školy, a vůbec nejlepší pro ně bylo v průběhu manifestace se v tichosti po anglicku ztratit.

Ale vraťme se k mé misi. Ta byla od samého počátku odsouzena k nezdaru. Měl jsem pocit, že materiály, které rozdávám, obdarování obratem odkládali, takže kdybychom vytvářeli nějakou práci, měli jsme perpetuum mobile. Samozřejmě se rozdávání neúměrně protahovalo, já to nezvládal, což mi nikdy nedělalo dobře, a do toho všeho se přiřítíl

všemocný soudruh tehdejší ředitel, kterému se neodporovalo ani pohledem, a lingvistiky vytríbeně se mě jal pucovat: „Soudruh Uher (ředitelský vokativ, pozn. autor), jak to,

MGR., Bc. JIŘÍ UHER

že už nejsme na shromaždišti?!“ To byla pro mou nervovou soustavu poslední kapka a na ústavní božstvo jsem se obořil v tom smyslu, že jsem tady nový a jak to mám asi zvládnout. Rozhodně bych svůj projev nehodnotil jako tichý a klidný výstup. Kupodivu, ředitel sklapl, zařídil pomoc a nikdy se k incidentu již nevrátil.

Ponaučení? Zaplať Pán Bůh, že už je 1. máj dobrovolnou záležitostí, a vůbec mi nevádí, když jdou starší občané ze zvyku zavzpomínat na staré časy, je to jejich věc. Dokonce dnes chápu i nervozitu ředitele, protože kdyby byl průvod z naší strany fiaskem, určitě by ho jeho soudruzi nadřízení hnali k odpovědnosti za to, že málem rozložil socialistickou soustavu. Čest jejich památce a nikdy jinak!

Kdyby to bylo pouze na Vás, zavedl byste znovu prvomájový průvod?

Rozhodně ne! Oslava 1. máje kupodivu původně nemá nic společného s komunisty a tradice se zrodila v USA v 19. století. Svátek má být holdem lidské práci a v tomto ohledu určité nic proti němu. Ovšem tak jako mnohé si komunisté svátek přivlastnili a ten sloužil k propagaci komunistického režimu. Dobové záběry ukazují davy usměvavých lidí, manifestujících radost a spokojenost. Upřímně to možná mohlo být na začátku vlády komunistů, než většina lidí prohlédla, o co ve skutečnosti jde. V době, o níž píšu výše, se mnoho lidí snažilo průvodu vyhnout, ale na druhé straně se báli postihů.

A tak je dobře, že se dnes průvody nekonají a oslavy svátku jsou na lidech a je jen na nich, jak si je hodlají užít.

Co bylo na prvomájovém průvodu nejvtipnější?

Ve své podstatě vlastně nic. Ale místy to byla tragikomedie. Vybavuji si tradiční obraz našeho průvodu, kdy se pestrá masa přesunula na náměstí, aby vyslechla projevy našich soudruhů vůdců, zástupců spřátelených okupačních států, zdravotce pionýrů atd. Než vše skončilo, naše řady prořídly tak asi na čtvrtinu původního stavu a přesně si vybavuji ty zoufalce z řad žáků, kteří měli tu smůlu, že nedojížděli, jak byli obtěžkáni prapory, mávátky a dalším výše zmíněným materiálem a po ukončení manifestace jako soumaři vše vláčeli zpět do školy.

Také si uvědomuji, jak si soudruzi kupovali účast prodejem nedostatkového zboží. Dnes je asi pro vás zcela nepochopitelné stát frontu na mandarinky a banány, protože jinak byly pouze na Vánoce a sem tam během roku. Našemu nenarozenému synovi jsme takto zakoupili první stavebnici LEGO, kterou jste tehdy mohli prakticky koupit pouze v prodejnách TUZEX, ty však nebyly pro všechny občany.

Přes nedostatky dnešní doby a není jich rozhodně málo, si vašte, že vše popsané je pro vás jen minulostí.

Úspěch v soutěži „O zemi, kde zítra znamená včera“ si tehdy vychutnal spolu se svými spolužáky i současný učitel OV Martin Štěpánek (již tehdy s knírem).

KULTURA NA POLYGRAFCE

Školní rok se většine z nás zdá dlouhý. Na studenty a také i učitele po nějaké čase doléhá vyčerpání. A tak je příjemné, když se školní stereotyp ožíví nějakou zajímavou akcí, jako například třídní výlet, návštěva divadla, muzea anebo jiné podobné události, které dají všem na chvíli odpočinout od školních povinností. Napadlo mě se tedy poptat, jak to bývávalo s kulturou na naší škole dříve, jestli tu byl někdo, kdo měl kulturní akce na starosti nebo se přímo podílel na jejím vytváření. A tak jsme se zeptala pana zástupce ředitele J. Uhra na pár otázek.

MGR., Bc. JIŘÍ UHER

Konaly se někdy na naší škole velké kulturní akce?

Děkuji za důvěru, kterou mi dáváš, abych se vyjádřil ke kulturním akcím na naší škole, ale nejsem si jist, zda jsem ten pravý, kdo Ti kompetentně odpoví. Možná mate to, že učím předmět výtvarná kultura a to by mě mělo předurčovat k tomu, mít přehled o kultuře v Ústavu. Skromně musím poznamenat, že tomu tak není. Ale zanechme filozofování. O kulturní činnosti se dá obecně říci, že byla před revolucí určitě bohatší. Jistě to není tím, že by minulá doba byla kulturnější než dnes nebo že žáci a pracovníci byli tenkrát kulturnější. Pestrá a bohatší kultura se odvíjela od peněz. Komunistický režim ve školství podporoval obory připravující pro takzvaná dělnická povolání, a proto byla učňovská mládež zvýhodňována proti ostatním oborům. V praxi to znamenalo, že naši žáci v té době měli téměř vše hrazeno ze státních peněz. Díky tomu se také konala celá řada soutěží v kulturních a sportovních činnostech na všech možných úrovních včetně celostátních. Tehdy nebyl například problém zajistit divadelní představení třeba v Praze, následně vybrat třídy, zařídit vše potřebné a vyrazit. Nikdo z žáků neprotestoval, protože nikdo nic neplatil, škola na to dostávala prostředky. Dnes je taková akce téměř nemožná, protože nezaplníme autobus. A je to logické, vše si platíte sami a mnohé rodiny si to nemohou dovolit.

Vzpomenul jsem předmět výtvarná kultura. Dovedete si představit, že jsme s bývalým kolegou Ludkem Škrovánkem opakovaně jezdili v rámci tohoto předmětu na několikadenní exkurze po vlastech českých a moravských s plným autobusem žáků? Já vybral trasu a kulturní památky, on vše zajistil logisticky a vyrazili jsme třeba do jižních Čech nebo na střední Moravu. Autobus, ubytování, strava, vstupy, to vše bylo pro žáky zdarma. Dnes je to nemyslitelné. Ale je to velká škoda. Myslím, že si většina žáků odnášela pěkné zážitky a podívala se na místa, kam se už třeba nikdy nedostanou.

Doslechla jsem se, že zde byl nějaký divadelní soubor. Nevíte k němu nějaké bližší informace? Jak vznikli a co nacvičili?

To jsi trefila hřebíček na hlavičku. Kdybychom měli v kulturní historii naší školy vyzdvihnout

K přepravě divadelního souboru a nejen jeho sloužil vlastní školní autobus Čavdar

to nejlepší, je to bezesporu divadelní soubor Sumýš. Asi by ale nevznikl, nebýt zapáleného divadelníka, učitele Ludka Škrovánka, který v září roku 1985 okolo sebe soustředil skupinu nadšenců z řad žáků a postupně vybudoval soubor, který sbíral ocenění na celostátních přehlídkách amatérských divadel, propagoval naše jméno, přinášel radost spoustě diváků od tří do sta let a zpříjemnil školní život řadě žáků. A že ta řada byla pořádně dlouhá! V souboru se během jeho desetileté historie postupně vystřídalo více než sedmdesát členů, uvedli přes třicet divadelních her a scénických inscenací a uspořádali nespočet představení pro Ústav i veřejnost. Část jejich repertoáru tvořily pohádky, které byly asi divácky nejúspěšnější. S tím souvisí i další Ludkova činnost, kdy prostřednictvím žáků ze svého souboru pořádal mikulášské nadíl-

L. Škrovánek a J. Uher plánují další trasu

ky pro děti zaměstnanců školy. I to byly nezapomenutelné okamžiky. Do repertoáru ale patřily i vážné hry pro dospělé, které „rejža“ dramaturgicky upravoval, a také tématická pásma věnovaná např. autorské tvorbě členů souboru, nebo klubové večery, kam si soubor zval hosty a představoval jejich činnost.

Bohužel, všechno má svůj konec. Nejinak tomu bylo se Sumýšem. Celá řada problémů, z nichž většinu nemohl vedoucí souboru ovlivnit, zejména pak finanční zajištění, vedla v roce 1995 k ukončení jeho činnosti.

Na závěr jedna perlička spojená s činností souboru. Během první sezony připravili adaptaci klasické Gogolovy komedie Ženitba a hráli ji pod názvem „...a každý se dá nahradit“. Na tom by nebylo nic tak zvláštního, kdyby hru neuváděli i při příležitosti voleb do zastupitelských orgánů v roce 1986 a všude ve městě visely plakáty zvoucí na obě akce. Něco tenkrát socialistickým cenzorům uniklo - naštěstí.

Údajně se ze souboru po čase vyvinula kapela, víte něco o její tvorbě?

V prosinci 1986 vzniklo uvnitř Sumýše hudební trio složené z našich žáků Mirky Savčukové, Michala Bulíře a Martina Mráze, které si začalo říkat Jen tak. Zpočátku vystupovali v rámci představení Sumýše a po absolvování naší školy pokračovali v činnosti na poloprofesionální úrovni a stali se celostátně známou kapelou v oblasti folku. Hudební rozbory po mně nechťej, to bys musela za paní Šabátovou. Jistě je to, že dělali dobrou hudbu a že jsou to další lidé, na které může být naše škola hrdá.

Zleva: M. Bulíř, M. Mráz a M. Savčuková

Děkuji mockrát za zajímavé odpovědi a za Váš čas, který jste mi věnoval. Je škoda, že již stát nevěnuje tolik finančních prostředků na kulturní akce. Přesto jsem ráda, že naše škola není ochuzena alespoň o takové události, jako je například lyžařský a turistický kurz nebo sportovní den ke konci roku. A možná se i časem dočkáme toho, že někdo bude mít zájem obnovit na škole divadelní soubor. Nebo se objeví nějaký nadšenec, který založí novou hudební skupinu.

-Pavliška-

ABSOLVENTI VZPOMÍNÁJÍ

Při poslední schůzce redakční rady BZV bylo řečeno, že škola škola bude slavit 30. výročí a vyjde 30. číslo Bezevšeho a padlo, zdali neznáme někoho, kdo chodil na tuto školu, kdo by povyprávěl, jaké to tady bylo a my mohli posoudit, jestli se něco změnilo, nebo ne. Vzpomněla jsem si na Janu Kovaříkovou (JK) a Michalu Reinovou (MR).

JANA KOVAŘÍKOVÁ & MÍŠA REINOVÁ

V jakém roce jsi ukončila naši školu a jaký obor jsi studovala?

JK: V roce 1995 jsem složila závěrečné zkoušky v oboru sazba - montáž, v roce 1996 jsem maturovala.

MR: Studium jsem ukončila v roce 2007 maturitní zkouškou. Studovala jsem v oboru reprodukční grafik tři roky a poté jsem šla na dvouletou nástavbu polygrafický průmysl.

Pracuješ nebo studuješ v oboru, který jsi vystudovala?

JK: Ano. Pracuji v kartonážní výrobě (Pharming, a.s.) na pozici vedoucí oddělení technické kontroly.

MR: Pracuji v oboru, který jsem vystudovala. Pracovala jsem v ústecké a teplické redakci Naše adresa. A teď momentálně pracuji v inzertních novinách v Teplicích a pomáhám tátovi, který vydává časopisy o fotbale - Ladyfotbal, Magazín fotbal a Klokánek.

Stýská se Vám po střední, vrátila by ses?

JK: Občas si na roky na škole vzpomenu. Do školy bych se vrátila na prázdniny.

MR: Určitě. Kolikrát si vzpomenu a hned bych se vrátila.

Zavzpomínej, jací byli učitelé a jak to vypadalo ve třídách?

JK: Ano, sem tam si nějakého učitele vybavím, pana ředitele Kubeše, pana Uhra, paní učitelku Potockou, pana Škrovánka, z praxe pana mistra Chocholína a spoustu dalších učitelů. Na třídy už si tolik nevzpomínám.

MR: Učitelé? Jedním slovem skvělí!

Máte vzpomínku nebo něco, co bys chtěla dodat?

JK: Ano jednu mám, ale není veselá. Vzpomínám na pana učitele Čunáta. Byl to jeden z nejlepších učitelů na škole, já osobně ho měla až poslední rok před maturitou, kdy nás připravoval na maturitu z polygrafie. Nechci ale připomínat nešťastnou chvíli, která náš ročník zaskočila na maturitním soustředění v Krkonoších.

MR: Vzpomínka, tak to byl určitě náš maturitní ples třídy 2. G ve stylu Jamese Bonda. To je pro mě určitě nezapomenutelný zážitek.

Jsem ráda, že jsem si vybrala zrovna polygrafku a vystudovala obor, který mě bavil a poznala spoustu skvělých lidí.

Na snímku M. Reinová

-Boudý-

Rozhodla jsem se poskytnout vám rozhovor s jedním, řekla bych dosti známým, bývalým studentem na polygrafce. Tím šťastlivcem je PETR SVITÁK, jiným známý jako Svity.

PETR SVITÁK

Jaké máš vzpomínky na polygrafku?

Asi takhle... Bláznivé, radostné, smutné, různorodé, překvapující, pozitivní, poučné, normální, nenormální, nezapomenutelné, zapomenutelné... různorodé jak barvy interiérů hippiesáckých Volkswagenů kombi z roku 1967.

Co děláš teď? Studuješ dál, a nebo jsi někde v práci?

Jelikož má osoba nikdy nebyla moc „študáckej“ typ, momentálně pracuji. Bohužel ne jako tiskař, ale to se co nejdříve snad napraví.

Co kdybys měl možnost vrátit vše zpátky. Šel bys znovu na naši školu?

Kdyby mi někdo řekl: „Svity, teď hned, nejpozději ihned se můžeš vrátit zpět na polygrafku, bereš?“ Nejspíš bych ani neodpovídal a balil se směr Rumburk.

Máš nějakého oblíbeného kantora? A nějakou hezkou vzpomínku na něj?

Popravdě oblíbeného kantora jakožto jedince, jsem nikdy neměl. Avšak nevíce mi v paměti utkvěl pan učitel Jiří Uher. Vždycky mě překvapilo, že kdykoliv přišel do třídy plné různorodých bláznivých cvoků, vyzařovala z něj pozitivní energie, doplněná o šibalský úsměv za jakéhokoliv dne či počasí. A vzpomínka? První, co se mi hned vybavilo, byl turistický kurz ve dohráku, kdy jsme s jedním kamarádem pluli po Máchači na jednomístném nafukovacím člunu. Při návratu na břeh se náhle ze dna Máchače vynořil Pan Uher a se slovy: „Bacha, Krákééén!“ jsme polykali vodu z Máchače, protože nás vyklopil. Ale bylo to fajn.

A co tvá třída? Jaký byl kolektiv ve tvé třídě? Chybí ti někdo určitý?

Jako v každé třídě na polygrafce tu byla spousta různorodých lidí, ať už se jednalo o vzhled, charakter, názory a povahy. Jako většinou v každé třídě i my jsme měli problém se na něčem kloudném domluvit společně. Avšak pokaždé se to nějakým zážrakem podařilo a musím uznat, že naše třída byla bláznivá tlupa. I přesto vše jsme to dotáhli všichni do konce a určitě si to každý užil. Chybí mi nejspíš moje spolusedící. Člověk ji musí až obdivovat, jak mohla vydržet

s někým, jako jsem já, sedět v jedné lavici celé tři roky (v prváku jsme seděli každý jinde). Musela snášet různé vrtochy, opisování a hlavně doprovod klepaní nohou.

Chtěl bys něco vzkázat současným žákům. Máš nějaké rady?

Něco málo možná ano. Užívejte každý den na této škole, i když si možná říkáte, jaká to je tady „pakárna“, stejně nakonec většina z vás pochopí, že „polygrafka“ v Rumburku je vážně originální ústav a stojí za to tu studovat.

Možná trochu hloupá otázka, ale jen mě tak napadlo, jestli bys třeba nechtěl, aby jednou i tvé děti studovaly na „polygrafce“?

Nad dětmi jsem ještě nepřemýšlel, jsem touto otázkou mírně zaskočen. Tak či onak, až něco takového přijde, tak to bude záležet na jejich zájmech a osobnosti, a pokud si ji vyberou, budu jen a jen rád.

Určitě už jsi slyšel o státní maturitě, co si o celém projektu myslíš?

Jedním slovem komedie. Od doby mé základky, kdy nás strašili, že budeme jako první „pokusní králíci“ při státní maturitě, jsem si tak říkal, co je špatné na tomto starém, ale hlavně zaběhlém způsobu maturitního zkoušení?! Nevím, netuším, neorientuji se v tom.

Máš nějakou legrační vzpomínku nebo historku o kterou bys chtěl s námi podělit?

Nejsem si jistý, jestli vám to přijde legrační, ale v jednu chvíli se tím pobavil celý „intr“. To bylo jednou tak, že k večeri se podával můj oblíbený puding. Nemám teď ponětí jaká příchuť, ale to je celkem jedno. Důležitější je, že jsem měl na něj dost velkou chuť, tak jsem si vzal celkem slušnou dávku, kterou jsem na posezení na pokoji zkonsumoval. Jenže se po nějaké té hodině ukázalo, že to bylo víc, než moje tělo sneslo, a udělalo se mi tak blbě, že si pro mě přijela až před „intr“ záchranka se vši parádou a blikáním z důvodu předávkování pudingem. Trvalo mi přibližně půl roku, než jsem se zas nějakého dotknul, ale řekněte, komu se kdy stalo, aby si pro něj přijela záchranka kvůli pudingů!

Děkuji Svitymu za příjemný rozhovor a za čas, který nám obětoval. A přeji mu, aby se mu v životě jen dařilo.

-Boudý-

Svity se svým oblíbeným třídním učitelem

Zdá se vám, že prázdniny utekly nějak rychle? Tak to raději ani nechtějte vědět, jak rychle letí život. Je to už pár let, co jsem se loučila se školou a s papírem v ruce šla dobývat trh práce. Těšila jsem se a růžovými barvami si malovala budoucnost. Aua!!! Co to bylo? Realita. Začal bláznivý kolotoč a život dostal neuvěřitelně rychlý spád. Jelikož jsem chtěla zůstat v oboru, hledala jsem práci po tiskárnách a zadařilo se. Byla by škoda zahodit léta dřiny a nevěnovat se tomu, v čem jsem viděla budoucnost a co mě naplňovalo. Mimo hledání práce na vás samozřejmě dopadnou další dospělácké starosti jako bydlení, věčně hladové složenky, věčně hladový partner ...

ZUZANA KOVAŘÍKOVÁ

Po pár soukromých kotrmelcích, jsem měla možnost vyzkoušet si i jiné profese, neméně zajímavé, ale pořád mě to táhlo k polygrafii. Chtěla jsem získat dostatek praxe, protože slovo „praxe“ působilo u zaměstnavatelů jako kouzelná formulka a občas jsem měla pocit, že je snad rozhodující více než výše vzdělání. Jsem ze školy 6 let, 5 let se věnuji práci v oboru, která mě naplňuje, která mi dává stále více do souvislosti naučenou teorii s praxí a hlavně, která mě baví. Není to pohádka, není to vždy lehké a má to i své minusy, ale základ, kterého jsem chtěla dosáhnout, mám.

Proto než vkročíte do světa dospělých, vyhraňte si své cíle, mějte své sny a plány. Růžové brýle vám sice spadnou, ale svět nezčerná. Naopak, otevře vám oči a ukáže pestrou paletu života, nejen toho pracovního (není to jen o CMYKu). Nebojte se ničeho, mějte zdravé ambice a vždy čtěte zase trochu víc. Nemusí to být zrovna kariérní postup, ale jen třeba vystoupání o schůdek výš sama v sobě. Věnujte se tomu, co vás baví, ať už to bude obor, který studujete, nebo jiný, který vás zrovna pohltí. Myslím, že v patnácti, je ještě brzy si správně vybrat, ale to nevadí. Člověk si pak to „své“ najde. Vždy si připomínám památná slova Sváti (ředitel Svatoopluk Kubeš): „Jste tu dobrovolně!“ A platí to v obou směrech. V dnešní době nesnadného hledání a udržení zaměstnání není radno si vyskakovat a nějaký řád člověk prostě dodržovat musí. Na druhou stranu, nikdo vás nikde držet nemůže a pokud vás to táhne jinam, nezakrňujte tam, kde vás to nenaplnuje. Nikdo vás v životě ani v práci za ručičku vodit nebude, vždy vám ale v nouzi někdo podá pomocnou ruku. Většinou lidé, od kterých byste to čekali nejméně. Dělejte to stejně. Pokaždé nemůžete pomoc oplatit, ale to není podstatné, důležité je zachovat se stejně dobře, až se někdo bude topit kolem vás. Doufám, že se většina z vás podaří dosáhnout svého štěstí a pozitivních článků se zde bude objevovat více a více.

Nechci tu moralizovat nebo rozdávat nějaké chytré rady, ale jednu si neodpustím: „Děcka, hlavně se v tom životě dobře bavte!“

Zuzana Kovaříková
(studentka z let 1999-2004)

MARTIN MAREK & ZDENĚK SVEJČKOVSKÝ

Náš škola slaví třicet let. Bohužel u této dámy musíme přiznat, že vypadá na víc než třicet let, ale to odbíhám od tématu. Měli bychom se na chvíli zastavit a vzpomenout si na ony osoby, které už nepotkáváme na chodbách, které již nezdravíme na schodech, s nimiž už nestojíme dlouhou řadu na obědě... Ano, myslím tím studenty, kteří nás opustili. Vyučili se, odmaturovali, roztáhli křídla a vydali se na další cestu. Proto jsem požádala Zdenka a Martina, aby nám o sobě něco pověděli a pochlubili se, kam je vítr zavál...

Nejdříve se nám představte. Do jaké třídy jsi chodil a v kterém roce jsi ukončil školu?

Zdeněk: Chcete-li mě poznat, koukněte se ve slovníku na slovo fešák (promiň Time Burtone; zasvěcení pochopí; pozn. autora). Chodil jsem téměř do všech tříd na škole (naopak učitelé moc nepřebíhali). Zdárně jsem ukončil školu v roce 2009.

Martin: Martin Marek, 2004-2007, Reprodukční grafik, 2007-2009 Polygrafický průmysl, po celou dobu pod vedením třídního učitele Richarda Sýkory.

Vzpomeň si, jaký byl tvůj nejveselejší zážitek z polygrafiky?

Zdeněk: Víím, že Bezevšeho je hodně liberální občasník, přesto se z nejveselejším, nejsilnějším zážitkem zřejmě svěřovat nebudu. Již nejsem na škole denně, ale rád bych ji ještě někdy navštívil. Učitelé by mě ukamenovali, kdybych něco prozradil. Tak to alespoň bylo napsáno ve smlouvě, kterou jsem po odmaturování (pod nátlakem) podepsal.

Martin: „Z tohoto předmětu stejně maturovat nebudete, tak vás naučím mariáš.“

Jak se tvá cesta vyvíjela dál? Kde teď studuješ a jaký obor?

Zdeněk: Cesta směřuje strmě nahoru. Snad nedostanu závratě. Studuji umění v Ústí nad Labem. Když teď o tom přemýšlím, celý můj život je v podstatě paradox, zdoluhavý vtíp s pointou v nedohlednu (směju se, ale hlavní myšlenka mi stále uniká). Dysgrafik jde studovat na grafika. Čtyřkař ze základky navštěvuje

vysokou školu. Co bude dál? Poteče mi z voduvodu slivovice?

Martin: Vždy jsem se cítil být spíše grafickým designérem, nežli polygrafem. Pak jsem ale začal pocítovat, že i v mém těle roste strom – podobně jako v těle Milana Knížíka – a bezhlavě jsem skočil do protiproudu akčního umění. Rok jsem se v něm topil – lépe snad – učil plavat, než jsem vyústil do Labe, které mě vyplavilo na ateliéru Time-based media Katedry elektronického obrazu Fakulty umění a designu University Jana Evangelisty Purkyně. *Sleduješ stále Bezevšeho, alespoň v elektronické podobě?*

Zdeněk: Bezevšeho má elektronickou podobu? Sleduju!

Martin: Čas od času na jeho starší výtisky doma narazím při hledání čehokoli. Ona nostalgie mě vždy pohltí, a tak si výtisk alespoň prohlédnu. Někdy narazím i na dosud nepřečtený článek. Elektronickou verzi neopomím, ale důsledkem nezúčastněnosti pro mě její obsah ztrácí význam. Avšak jeho/vaše úspěchy mě baví. Proto mi přijde politováníhodné, že jsem se na tomto občasníku nikdy aktivně nepodílel.

Děkuji vám velice za odpovědi. Vážím si toho, že jste si udělali čas. Vysokoškoláci jistě nemají času nazbyt, a proto vám ještě jednou děkuji a přeji mnoho úspěchů nejen ve škole, ale také v životě.

-MišCA-

V roce 2004 pod vedením pana učitele Martina Macka odmaturovala i Zuzana Kovaříková (čtvrtá zprava). Druhá zleva je Alexandra Kubová (Aša) - zakladatelka Bezevšeho.

Připravila jsem si rozhovor s bývalou žákyní naší školy, tehdy s názvem Střední odborné učiliště polygrafické Rumburk, Šárkou Fibigerovou, dříve Šárkou Herošovou, která maturovala v roce 1997.

ŠÁRKA HEROŠOVÁ

Mami, mohla bys mi říct, ve kterém roce si nastupovala na polygrafku a jaké předměty byly u přijímacího řízení?

Bylo to v roce 1983, měsíc už si přesně nepamatuji, ale asi duben. Přijímací zkoušky se skládaly z písemné části z matematiky a českého jazyka.

Kdo byl tvým třídním učitelem a jaké jsi měla první dojmy?

Když jsem poprvé šla na polygrafku, měla jsem smíšené pocity. Byla jsem ze všeho rádně vykulená, ale to se během týdne změnilo a stala se z nás bezvadná třída. Přidělili nám úžasnou třídní učitelku, Bohumilu Honzíkovicou, která nám ve všem vycházela vstříc a chápala nás.

Když chodíš na mé třídní schůzky, potkáváš se ve škole s nějakými bývalými spolužáky?

Potkávám se pouze s jednou spolužačkou Monikou, která se stala mistrovou.

Vzpomněla by sis na učitele, kteří tě učili?

Určitě, jak jsem se již zmínila, byla to Bohumila Honzíkovicová, dále český jazyk a výtvarnou kulturu Jiří Uher, brannou výchovu Svatoopluk Kubeš a na praxi nás měl Vladislav Chocholín. Tato jména ti jistě ještě něco říkají.

Jak probíhala maturitní zkouška z praxe?

Tyto zkoušky byly uspořádány a měly systém. Po písemných zkouškách následovala zkouška praktická. Učila jsem se ruční sazečkou a zadali mi práci, kterou jsem musela vykonat do určitého času. Povedlo se!

Jak probíhala ústní zkouška?

Sešla se komise a zkoušeli nás v jednom dni z českého jazyka, ruského jazyka, matematiky nebo fyziky a technologie. Rozdělili nás do skupin dopolední a odpolední po čtyřech studentech. Nakonec bylo vyhodnocení.

Jaké uplatnění jsi měla po maturitě?

Ty možnosti byly stejné jako dnes. Mohlo se pokračovat na vysoké škole, nebo se šlo pracovat. Tenkrát maturita znamenala víc. Ze škol nevycházelo tolik maturantů, ale více vyučených. Řemeslo bylo na prvním místě. Já po maturitě zůstala pod SOUP a pracovala jsem na odloučeném pracovišti ve Varnsdorfu jako mistrová odborného výcviku.

Zvolila by sis znovu tuto školu?

Samozřejmě, nikdy bych neměnila! Polygrafka je polygrafka.

Jak se těšíš na můj ples?

Moc, protože po dlouhé době uvidím známé tváře a zavzpomínám na bezstarostné, svobodné časy.

Děkuji za rozhovor, mami.

ŠÁRKA FIBIGEROVÁ, 4.S

Absolventi na setkání po dvaceti letech v roce 2007, Šárka sedí zcela napravo.

ABSOLVENTI POLYGRAFKY V LIBERECKÉM GEOPRINTU

Tiskárna Geoprint sídlí v otci měst (Liberec) je jedním z několika regionálních polygrafických provozů nabízející a poskytující standardní tiskové a knihařské služby spolu s neobyčejně vřelým přístupem k zákazníkovi.

Naši tiskárnu nemůžete nemínout, neboť její zbrusu nová a bohatě kolorovaná fasáda spolu s pamětní deskou velikána Járy Cimrmana patří k nejoriginálnějším ve městě. Vnitřnímu výrobnímu zařízení zcela nepochybně dominuje čtyřbarvový ofsetový stroj KBA Rapida 75 ve formátové řadě B2. Jako další zdatné pomocníky zde nalezneme z tiskových strojů ještě dvoubarvový Heidelberg, jednobarvový Dominant D-715 a staříčky, leč plně funkční Adast Zetaconte, hravě pohlcující potiskovaný materiál do formátu A1. V oddělení předpřípravy směle chrlí vypálené desky CTP Agfa Acento II a mikronáklady, pro které se nevyplatí bryndat barvu do barevníků, zde chroustá produkční digitální Minolta bizhub. Pokud se vám poštěstí spatřit a slyšet najednou knihařský koncert řezačky, snášečky, laminátoru, šicí linky V1, lepicí linky a falcovačky bude to pro vás nezapomenutelný zážitek.

No a v těchto prostorech a na těchto zařízeních dokazují svůj um (částečně již získaný v lavicích a dílnách vaší školy) i absolventi rumburské polygrafky. Pro osvěžení lehce korodující paměti cteného pedagogického sboru budiž uvedeno pár jmen z našeho ansámblu.

Helenka Bukovinská (Poláková) - nejhezčí holka ze všech kluků v přijímací kanceláři. Má na starost kontakt se zákazníkem, kalkulaci, fakturaci a pyšní se titulem „vrchní továrníkova asistentka“. Maturovala v roce 1991 jako sazeč-montážník.

Dáša Guziková (Syslová) - brilantně ovládá veškeré knihařské stroje, v současnosti přejímá post operátorky CTP. Školu opustila v roce 1993 též s kvalifikací sazeč - montážník.

Mírek Krásný - řez a knihařské stroje. Absolvoval jako knihtiskař v roce 1985.

Petr Hála - (paní učitelkou Hermovou familiérně nazýván Debžou) učňovskou zkoušku naposledí složil roku 2004. U nás svádí nerovný souboj s ofsetovými stroji všech formátů.

Honza Sokol - čerstvý absolvent, který je u nás krátce a zatím ve zkušební době. Práce mu není cizí a jeho šance na setrvání jsou vysoké.

Tomáš Soukup - učenický tovaryš třetího ročníku. Přes své mládí a teprve nasávající zkušenosti je zcela jistě největším a nejpilnějším výrobcem „hodnotné“ makulatury.

Honza Hellmich - zastává funkci svačináře. Z polygrafky vypoklonkovan koncem června léta páně 1985 (necht se čtenář nedá zmást, J. Hellmich je špičkovým odborníkem, pozn. red.). Prostorami útulné liberecké tiskárny však po dobu jejího trvání prošla další slušná řádka bývalých učňů černého řemesla, kteří zde zanechali více či méně zřetelnou stopu.

Nutno ještě podotknout, že naši ultrapohodovou továrnu udržují v chodu a vedou s bratrskou péčí sourozenci Jirka a Pepa Bílkovi. Kdo chce, počte a dozví se určitě více na www.geoprint.cz. Pokud bude chuť ze strany školního plátku „Bezevšeho“, můžeme v některém z příštích čísel otisknout něco „Z paměti sklerotického polygrafa“...

zdraví Aligátor, strážce pokladu, Honza Hellmich

Soutěž mladých návrhářů

V dnešní i následujících přílohách zpravodaje bychom rádi popularizovali návrhářskou soutěž učňů, která v tomto školním roce dospěla již do 4. kola.

EX LIBRIS byl 2. soutěžním tématem, při němž bylo odevzdáno 116 návrhů, na kterých se rovnoměrně podílely všechny třídy grafických oborů a vynikli pak tiskaři třetích a čtvrtých ročníků.

Pořadí bylo následující:

1.	Marhan	G4.A
2.	Rysner	G2.A
3.	Dvořák	G4.A
4.	Kvoch	G3.A
5.	Spina	G2.A
6.	Valeš	G3.A
7.	Adámek	G4.A
8.	Bónsch	G4.A
9.	Šmíd	G4.A
10.	Pražský	G4.A

Celkové pořadí po 4. kole

1.	Dvořák	G4.A	90 bodů
2.	Hellmich	G4.A	58 bodů
3.	Valeš	G3.A	45 bodů
4.	Matějka	G1.A	42 bodů
5.	Okurka	G2.B	40 bodů
6.	Bónsch	G4.A	39 bodů
7.	Tichá	G4.B	38 bpdů
8.	Matoušek	G4.A	36 bodů
9.	Simurník	G2.A	35 bodů
10.	Legemza	G4.A	33 body

(iřa)

*Převzato včetně reprodukcí ex librisů
z Mladého polygraфа - únor 1985*

Dovolíš-li

*Dovolíš-li, chtěl bych vnést
pořádku trochu do tvých gest*

*Možná řád je v nich ukrytý
jenže o něm nevím já ani Ty*

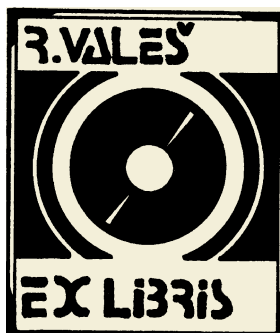
*Snad i v těch mých je smysl skryt
a stejně jak tvé je nemůžeme pochopit*

*Proto chtěj jen trochu vnést
pořádku trochu do našich gest.*

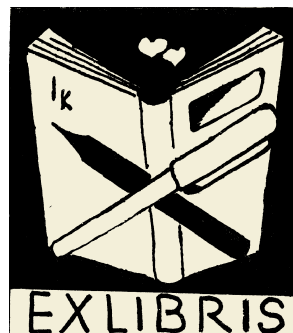
-na-

*Převzato z přílohy Mladého polygraфа
Kameňák - únor 1985*

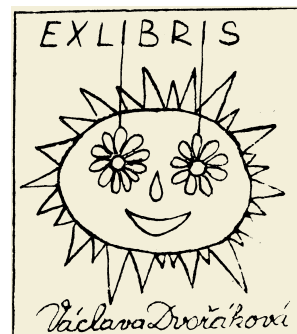
*Uveřejněné návrhy nejsou jen těmi vyhodnocenými, ale jde o celkový průřez
a především o vhodnost jejich reprodukování.*

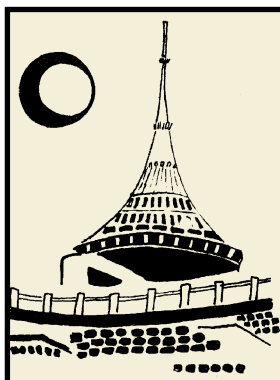
Valeš, G III. A

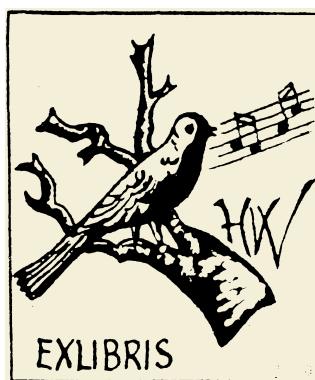
Koubová, G III. A

Dvořáková, G III. B

Adámek, G IV. A

Weberová, G III. A

Marhan, G IV. A

Sainer, G III. A

Z odborného výcviku III. ročníku ofsetových tiskařů

Převzato z Mladého polygraфа - únor 1985

NA NÁVŠTĚVĚ V DIVADLE

Ve středu 16. ledna 1985 se třetí ročníky grafiků zúčastnily zájezdu do divadla na Vinohradech. Zde zhlédli představení podle románu F. M. Dostojevského Zločin a trest. V hlavních rolích účinkovali naši přední herci jako např. Jaromír Hanzlík, zasl. umělec Jaroslav Moučka, Dagmar Veškrnová, Iva Janžurová, Oldřich Kaiser a další. Představení obohatilo žáky o další kulturní zážitek a bylo dobrým přínosem i pro hodiny literatury. Škoda jen, že takovéto akce nejsou pořádány častěji, což by nebylo ke škodě učitelům ani žákům, Což takhle pořádat akce nejen kulturního charakteru, ale i oddechové, např. zájezd na výstavu INTERKAMERA '85 nebo na některý ze zápasů MS '85 v ledním hokeji?

-mp-

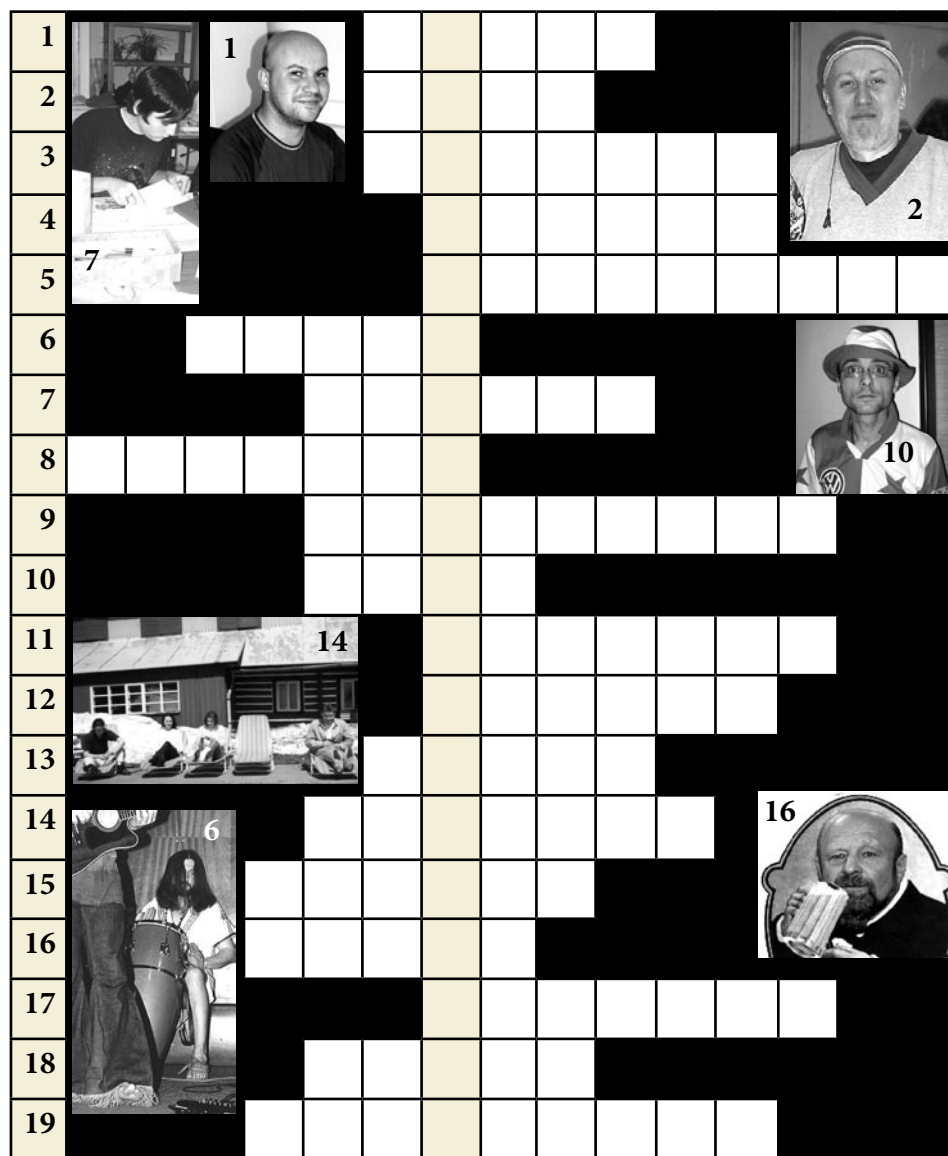
Převzato z přílohy Mladého polygraфа Kameňák - únor 1985

Vážení, pokud jste pozorně přečetli předcházející stránky, zabývající se historií naší školy, pak vylustění následné tajenky bude pro vás hračkou.

- 01 Název dnes již zaniklého oboru, který byl vyučován od počátku založení školy a z něhož povstali takové osobnosti jako M. Prouza, J. Pánek, V. Chocholín a další
- 02 Příjmení češtináře, dějepiséře a učitele výtvarné kultury, který obohatil toto číslo Bezevšeho hned dvěma krásnými články
- 03 Prvním ředitelem SOUp Rumburk byl až do roku 1990.... (příjmení)
- 04 Název folkové kapely, která vznikla právě na polygrafce
- 05 Město, kde ruční sazeči a hlavně knihtiskaři vykonávali odborný výcvik
- 06 Jméno divadelního souboru, který založil a úspěšně vedl ing. Škrovánek
- 07 Učební obor zabývající se dokončováním zpracováním polygrafických výrobků
- 08 Nezapomenutelný autor článku o liberecké tiskárně Geoprint
- 09 Příjmení učitelky ruštiny, češtiny, ale také tělocviku
- 10 Autorem současné podoby loga školy je grafik, divadelník, slávista - Martin...
- 11 Následný den po 1. máji
- 12 Malý autobus, který vozil sportovce, divadelníky a vůbec nás všechny po vlastech českých
- 13 Odborný výcvik měl své původní zázemí v Severografii Velký
- 14 Oblíbené místo konání předmaturitních příprav v Krkonoších se jmenovalo...
- 15 Název restaurace v Krásné Lípě, kam svého času docházeli naši žáci na večere (shoda s oblíbeným týmem našeho současného kuchaře je čistě náhodná)
- 16 Druhým a prozatím posledním ředitelem je od roku 1990 (příjmení) (shoda podoby s „tvář“ na etiketě piva Břežňák je čistě náhodná, nebo ne?)
- 17 Jméno učitelky A. Galbavé za svobodna, úspěšné reprezentantky školy v přespolním běhu
- 18 Příjmení současného učitele tělocviku, informamatiky a čehokoliv (shoda jména s jménem domácího mazlíčka je čistě náhodná)
- 19 Název skvělého a úspěšného školního časopisu vycházejícího na polygrafce

-iša-

Z činnosti svazáků

Naše CUO SSM má na začátku měsíce října asi 190 členů. Nepočítáme ještě studenty ze

čtyř prvních ročníků, kteří již v naší organizaci pracují, ale zatím nejsou jejími členy. U těchto chlapců a dívek se projevil velký zájem o činnost naší organizace, z čehož máme radost. Doufáme, že tímto nadšením nakazí i vyšší ročníky a tím se o mnoholepší práce SSM na našem učilišti.

Ve školním roce 1983-84 bylo pro svazáky uspořádáno mnoho sportovních a kulturních akcí, mnoho besed a soutěží. Ne vždy naši studenti projevili o mimoškolní činnosti takový zájem, jaký se očekával, někdy popravdě řečeno vůbec žádný. OV SSM v Děčíně nám umožňoval účastnit se akcí, jako např. okresní turnaj v malé kopané, Pochod Rumburské vzpoury, Setkání učňovské a středoškolské mládeže ve Vysoké Lípě, prázdniny s Brontosaurom, Festival politické písně aj. Někteří svazáci toho využili a svůj volný čas strávili se svými vrstevníky. Již tradičně se zúčastňujeme soutěže Co víš o zemi, Puškinova památníku, besedy k Rumburské vzpouře i jiných besed k různým výročím. Vyšší ročníky pořádají soutěžní večery s diskotékou, které mají dobrý ohlas. Domovy mládeže jezdí na představení do divadla ve Varnsdorfu. Na učilišti probíhá socialistická soutěž, o prázdninách vybraní svazáci putovali po stopách SNP v Tatrách.

Zdá se, že se naše svazácká činnost zlepšila, ale problémy zůstávají při vybírání členských příspěvků, při vypracování zpráv o činnosti atd.

Věříme však, že tyto problémy brzy vymizí a naše práce v SSM se pro nás stane radostí. Všichni máme chuť stát se socialistickou organizací, která by byla pro vedení naší školy oporou. (KA)

Převzato z Mladého polygraфа - listopad 1984

ÚSPĚCHY!

Dne 17. 10. 1984 se uskutečnilo v Mikulášovicích krajské kolo v přespolním běhu v rámci soutěže „O pohár MP“. Soutěž proběhla díky pořadatelům i závodníkům hladce. Přispělo k tomu i pěkné slunné odpoledne. Přeboru se zúčastnilo celkem 120 učňů a učnic z celého severočeského kraje. Je zarážející, že z našeho pořadajícího učiliště se zúčastnilo pouze osm chlapců a jedna dívka. Tou jednou dívkou byla Alexandra Novotná, která se umístila v kategorii starších dorostenek na třetím místě a postoupila do resortního finále v Karlových Varech. Děkujeme za reprezentaci a blahopřejeme.

A nyní k tomu otazníku a vykřičníku v nadpise. Nemohl být náš úspěch ještě větší? Cožpak nemáme v našem učilišti další příznivce lehké atletiky? Je ostudou, že se tohoto přeboru zúčastnilo pouze 9 učňů, v čem asi vězí problém reprezentace učiliště? Je to pohodlnost nebo otázka špatného náboru? Myslím, že od každého něco. Vždyť máme příklady z minulosti, kdy naši učni dosahovali velmi dobrých výsledků ve většině soutěží. Nejde nám o to, aby se soutěží zúčastňovalo co nejvíce závodníků, ale ti, „kteří na to mají“ by se měli zastýdět a zamyslet sami nad sebou. (SK)

Převzato z Mladého polygraфа - listopad 1984

HON NA ČARODĚJNICE

Tento víkend jsem byla na premiéře nového filmu Hon na čarodějnice. Film se mi moc zalíbil, zkusím vám ho přiblížit a třeba vás i inspirovat, až se budete nudit.

Film Hon na Čarodějnice, jak už jsem se zmínila, je z roku 2011, pochází z USA a je to krásně promyšlené dobrodružné drama s kapkou fantazie, kde v hlavní roli hraje můj oblíbený Nicolas Cage.

Film se odehrává ve 14. století, rytíři Behman (Nicolas Cage) a Felson (Ron Perlman) se vrací do vlasti, kterou postihl mor. Církev je přesvědčena, že za nákazu může mladá dívka, která je obviněna z čarodějnictví. Rytíři Behman a Felson jsou vybráni, aby dívku dopravili do vzdáleného kláštera. Rytíři jsou si vědomi, že zrádnou cestu neznají, proto s sebou vezmou ještě pár lidí. Při cestě zemřou zvláštní smrtí dva muži. Ale i přes ztrátu a obtížnost cesty nakonec dorazí do kláštera, ten ovšem je také nakažen morem. Rytíři pečlivě prozkoumají klášter a naleznou „bibli“, kterou se vymítá čarodějnictví, ale i jiné věci. Tuto knihu se mniši snažili přepsat, protože byla poslední. Kniha se ovšem bude chtít zmocnit dívka, ale v jaké podobě bude, se nechte překvapit. Čarodějnice to rozhodně není.

Film opravdu doporučuji.

-Smíšek-

TRON: LEGACY

Myslíte si, že v dnešní době je moderní technika úchvatná a na svých hranicích? Film Tron vám tuto myšlenku velmi rychle vyvrátí. Zrežíroval jej Joseph Kosinski a je pokračováním filmu Tron z roku 1982. Hlavní roli hrají Garrett Hedlund (Eragon, Troja) jako Sam Flynn, Jeff Bridges (Iron Man, Kin Kong, Big Lebowski, Dveře v podlaze) jako Kevin Flynn a Olivia Wilde (Dr. House, O.C.) jako Quorra. Hudbu má na starosti skvělé duo Daft Punk (mají i hudební film Intelstella 5555).

Zatímco v původním filmu Tron se Kevin chce dostat do jádra programu, zde se potřebuje dostat ven. Kevin ve svém počítačovém svě-

tě uvízl, respektive ho zde uvěznil jeho vlastní program, jeho kopie Clu, který prahne po dokonalosti, a když se v tomto počítačovém světě objevily samostatné nedokonalé programy na bázi lidské DNA, všechny je odstranil a Kevina uvěznil. Každý, kdo je v programu, má na zádech disk, který má v sobě uložené všechny myšlenky, vzpomínky a slouží i jako zbraň na Grid.

Sam žije sám od doby, kdy jeho otec zmizel, nehodlá převzít jeho firmu. Jednoho večera dostane zprávu pagerem z čísla, které je již 20 let vypnuté. Samovi to nedá, a tak se jde do staré herny podívat. Najde zde schovanou pracovník a spustí poslední program. V mžiku se objeví v divném světě plném neonů. Hned jej zatknou, změní mu oblečení, dají disk a vpustí ho do arény. Zde vyhraje pár zápasů, ale když je zraněn a jeho protivník vidí, že mu teče krev, zjistí, že je uživatel živý. Není

to program z nul a jedniček. Přivede ho ke Clu, který ho chce nejprve zabít. Pomůže mu krásná Quorra, která díky svému speciálnímu vozítku může mimo Grid (narozdíl od strážců) a je posledním umělým programem na bázi DNA z Gridu. Vezme Sama za jeho otce. Ten mu vysvětlí situaci a že se nemůže na Grid vrátit, protože díky jeho disku by se mohl Clu dostat z počítačového světa do našeho, díky otevřenému portálu, který tu zanechal Sam. Jenže je zde háček, portál nezůstane otevřený napořád a Kevin nechce, aby tu Sam zůstal. Tak jim nezbyvá jiná možnost, než zabránit Clue a odejít portálem. Jak vše dopadne, se už podívejte sami, budete mile překvapeni a úplný happy-end nečekejte.

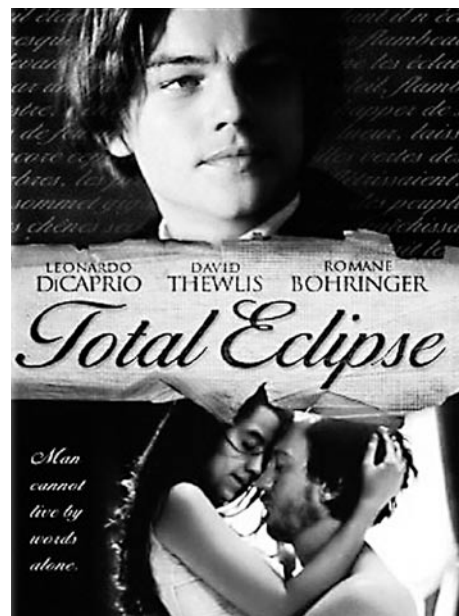
Musíte jen počítat, že vás možná budou pálit oči z neonů jako mne. Líbil se mi nápad tohoto filmu a jeho opravdu velkolepé digitální zpracování. Myslím, že tento film je pro naši generaci jako ušitý. Pro zajímavost, některé záběry ve filmu byly schválně natočené ve 2D.

-YumeOokami-

ÚPLNÉ ZATMĚNÍ

Film pojednává o homosexuálním vztahu dvou prokletých básníků. Režirovala jej Agnieszka Holland (Illuminace, Jánošík: pravdivá historie) a hlavní role obsadil Leonardo Di Caprio (Arthur Rimbaud) a David Thewlis (Paul Verlaine). Film je z roku 1995.

Příběh se nejdříve odehrává v Paříži, Paul Verlaine žije celkem poklidný život se svou ženou a jejich rodiči v opojení absinthem. Vše se

zvrtné, když do Paříže pozve mladého básníka Arthura Rimbauda, který mu připadá jako nadčasový básník s budoucností a Paul chce, aby mu pomohl se někým posunout. Ukáže se, že Arthur je šestnáctiletý rebel, což Paula na rozdíl od jeho rodiny okouzlí. Bohémské přátelství se zvrhne do milostného vztahu plného smíchu, hádek, sexu a absintu. Paul není schopný se rozhodnout mezi svou ženou a Athurem. Když se rozhodne pro Arthura, chvíli spolu celkem spokojeně žijí, jenže Arthur ho jen uráží, napadá, že je starý a neschopný a psychicky jej ničí. Je zde spousta hádek, návratů k ženě, návratů k Arthurovi nebo proseb Artura. Poslední hádka skončí odsouzením Paula za postřelení Arthura a v té době nepovolený pohlavní styk s mužem. Co se stane, až Paula pustí z vezení? Na to se podívejte sami.

Tenhle film není jen tak pro někoho. Já osobně jsem ho při každém násilí na manželce vypínala, a tak jsem ho s vypětím sil zhlédla až napotřetí. Rozhodně po filmu na tyto dva básníky nezapomenete, třeba se vám to jednou bude hodit.

-YumeOokami-

ZPOVĚĎ KYTARISTY

V tomto interview jsem se zaměřil na svou oblíbenou rockovou kapelu Komunal, dříve známou jako Komunální odpad. Pochází z mého rodného Chlumce nad Cidlinou. Několik otázek jsem směřoval k jejímu sólovému kytaristovi RADKOVI PLACHETKOVI. Spolu se již nějaký čas známe a jsme v kontaktu.

Jak dlouho již Komunální odpad působí na hudební scéně a jak dlouho jsi jeho členem?

Tak Komunal působí na scéně od roku 1992. V podstatě od této doby s mnoha a mnoha přestávkami (povinná vojenská služba jednotlivých členů apod.) se to začalo pomalu rozjíždět..., oficiálně se to ale bere spíše od roku 1995. Já osobně jsem členem od května 1999.

Nahráli jste s kapelou devět desek od Rocku ze záhroby až po Jako psanec. Nepočítám živé nahrávky. Které album bylo podle vás nejúspěšnější, nejžádanější a které máš nejraději ty?

To je dost těžká otázka..., prodeje mají tak nějak vzestupnou tendenci, takže zatím nejúspěšnější je asi album MMVIII..., ale novinka je na tom také více než dobře a to je v prodeji poměrně krátkou dobu. Já mám těch oblíbených alb víc, takže tě moje odpověď asi moc neuspokojí. Třeba Mr. Klon je hodně povedený album, ale dojem trochu kazí dost nepovedený zvuk, bohužel. Hodně rád mám Bůh má jednu tvář, MMVIII a samozřejmě novinku Jako psanec!

Komunal je původem z Chlumce nad Cidlinou, ty ale žiješ v Hradci Králové. Když tu hraje, bereš chlumecké fanoušky a chlumickou Sokolovnu jako domácí jeviště? Řekneš si, že hraješ „doma“ jako třeba váš zpěvák Luboš?

Musím se přiznat, že to tak cítím, protože v Chlumci jsem bydlel téměř osm let, takže právě chlumecká sokolka je pro mě domovská scéna.

Pamatuješ si, kolik jste objeli koncertů a zábav?

Jejej, tak to asi nespočítám..., ale odhaduju tak 600 až 700 koncertů.

Měli jste nějaké větší koncerty než v sálech sokoloven? Jaké?

Tak těch větších akcí bylo samozřejmě více..., třeba jsme měli možnost si zahrát na festivalu Sonisphere, kde mimo jiné vystupovala i Metallica, Megadeth..., pak je to každoročně Benátská noc na Malé Skále, CZECH ROCK BLOCK, Noc plná hvězd v Třinci a v neposlední řadě jsme si zahráli před kapelou U.D.O. (Accept).

Jen pro zajímavost, na jakou hraješ kytaru?

Hraju na kytary Flying V, ať už Gibson, nebo licenční Epiphone. I když je fakt, že Gibson využívám o hodně častěji. Nejsem si jistý, zda bych na ty zrezlé struny na druhé kytáře ještě vůbec vyloudil nějaký kloudný tón. Letos plánuji rozšířit sbírku, ale tentokrát váhám, zda to bude opět Flying a nebo Explorer..., mám teď na mysli samozřejmě Gibson. Ale do budoucna uvažuji ještě o kytáře Fender Telecaster.

Co se stalo, že jste změnilí jméno z Komunálního odpadu na Komunal? Fanoušci vědí, že se něco stalo, ne všichni jsou však zasvěcení. Můžeš nám to lehce nastínit?

Už delší dobu jsme měli problémy s naším manažerem..., u mě konkrétně to bylo víceméně i v osobní rovině..., měli jsme pocit, že neodvádí takovou práci, jakou bychom po něm chtěli..., časem jsme se nedokázali shodnout v podstatě téměř na ničem, hlavně na dalším směřování kapely. Bohužel měl manažer zaregistrován název Komunální odpad, a abychom se vyhnuli po jeho „vyhazovu“ jakýmkoliv dalším problémům, zvolili jsme cestu změny názvu. Po několika měsících nám byl „název“ a potažmo užívání jména Komunální odpad opět přičten zpět. Nicméně další změnu už nechystáme. Našemu bývalému manažerovi přejeme hodně štěstí. Jak se říká: „Boží mlýny melou pomalu ale jistě.“

Co bys nám mohl říct o ostatních členech kapely? Jací jsou jako hudebníci a jací jsou v soukromí?

No, co bych vám mohl říct? Moc toho nebude. Přeci jenom si myslím, že v tomhle ohledu je to spíš otázka pro jednotlivé členy osobně a mně nepřísluší ani prozrazovat nic z jejich pečlivě strážného soukromí a ani hodnotit jejich muzikantské umění. Jsou přeci jenom starší a silnější..., bych se pak bál jezdit na zkoušky. **Mockrát ti děkuji, Radku, a přeji tobě i Komunalu mnoho štěstí a úspěchů, hlavně spoustu dalších let fungování kapely. Jak se zpívá v jedné z vašich písní: „...tak ať žije Komunální odpad!“**

Ondřej Junek

J. A. R.

Rozhodl jsem se vám napsat článek o skupině, kterou možná znáte, možná ne, nebo jste o ní slyšeli, ale neznáte žádnou písničku. Tou skupinou je samozřejmě J.A.R., a jestli existuje v České republice skupina, která definuje hudební žánr jako je funky (neboli funk), je to bezpochyby tato grupa. Země se otřásla a symbolicky 17. listopadu 1989 vzniká v Praze, dalo by se říct „garážová“ rapová kapela s hudebním doprovodem s příměsí funku a rocku. Zakladateli byli podnikatel a bavič Ota Klempíř a DJ, raper Michael Viktorík. Protože potřebovali někoho, kdo by jim k rapu složil slušnou muziku, přibrali do kapely ještě muzikanta Romana Holého, který se stal klíčovým členem, zakladatelem a základním stavebním kamenem skupiny. Roman Holý, rodák ze Sušice, již v mládí propadl stylu funk

a ten se tak stal vlastně jeho životním stylem. Aniž by to tehdy někdo zamýšlel, z J.A.R. se stal nejspíš první ale zároveň přední funky projekt, který si tříbí svůj styl dodnes. Dalšími nenahraditelnými členy kapely se stali špičkový český kytarista Mirek Chyška, poté Roman Holý zavalal skvělému bubeníkovi Pavlovi Zbořilovi, který zpočátku nabídku odmítl, ale nakonec souhlasil, dále přibyl vynikající baskytarista Robert Balzar a mistři dechů: saxofonista Radka Kaspar, František Kop a trombonista Filip Jelínek. A jako zatím příležitostní zpěvák i Dan Bárta, který později najde ve skupině plnohodnotný post. První dvě alba byla však spíše rockovější-

ho ražení a „řezání“ elektrické kytary tady silně převládá. První z nich, tedy album Frtka vycházející roku 1992 se však úspěchu vůbec nedočkal a skupina se málem rozpadla. Tehdy však v sestavě vznikl šílený nápad, a to natočit desku novou, která definitivně rozhodne, co se s kapelou stane. Stalo se však něco zázračného a druhá deska Mydli to!, která vyšla roku 1994, měla daleko větší úspěch a skupina díky ní zůstala na scéně. Průlom a opravdový úspěch zažili chlapci z J.A.R. se třetí, geniální deskou nazvanou (je to myšleno jako vtip a nikdo ze skupiny není extrémista) Mein Kampfunk z roku 1997. Zde se naplno projevila genialita Romana Holého a také styl funky. Je zde velké uvolnění kytarového rifu a místo hutných řezavých zvuků se až na výjimky přešlo k jemnějšímu funkovému „vybrnkávání“. Dále je zde větší důraz na dechy a hrátky s nimi jsou zde přímo skvělé. Také jakoby vyšel z pozadí jedinečný zpěvák Dan Bárta a konečně je ho pořádně slyšet, když zpívá refrény nebo přechody. Klempíř a Viktorík rovněž povolili a jejich rap je daleko uklidnější, což je rozhodně dobře. Přeci jenom toto už není rapová, nýbrž 100% funky/rocková skupina. Tyto prvky daly albu neskutečný šmrnc a není tak divu, že se zde nachází první velké hity skupiny Maksimig a Hnědojed. Obě skladby jsou skutečně jedinečné a vřele doporučuji, abyste si je, vážení čtenáři, poslechli. Dále na tomto albu stojí za poslechnutí písně Maskérka a herečka a opravdu geniální a tvrdý song s názvem Schyzm. Čtvrté album Homo fonkianz přišlo roku 1999 a s ním i konečná a od té doby ustálená desetičlenná sestava J.A.R. ve složení

Holý, Klempíř, Viktořík, Bárta, Zbořil, Balzar, Chyška, Jelínek, Kaspar a Kop. Album je žánrový nástupce předchozí desky a je velmi vyspělé, profesionální, šílené a nechybí mu šmrnc. J.A.R. se tímto počinem nadobro utvrdili ve funky stylu, dechy zůstaly stejně nápadité, rap je možná ještě o něco umírněnější a Dan Bárta střídá jeden skvělý vokál za druhým. To poznáte již při druhé skladbě. Už mizí pryč je Hanka, která přijde po intru. Zároveň je to také jedna z nejlepších skladeb na desce a musím říct, že je neskutečně chytlavá. Probourá se do vaší sedé kůry mozkové a tam zůstane a jen tak neodejde. Samozřejmě, pokud vám tento styl něco říká. Ten, kdo je zapřísalhlý posluchač metalu, může namítat, že to není pravda, jenže takový člověk tento článek čte vlastně úplně zbytečně, že jo. Ale to jsem odbočil a pokračujeme dále. Další skladby, které stojí za poslechnutí, jsou Tokyo bowling, Neviděli mou funku a skvělá Bulháři, kde si mimo jiné zazpívala i Helena Vondráčková. Homo Fonkianz i přesto, že je velmi kvalitní, nedosáhlo takového úspěchu jako jeho předchůdce. Nicméně takový rozdíl to není a pořád je to skvěle prodáváná deska. Na další album jsme si museli počkat do roku 2002, kdy vychází, dle mého názoru, jedna z nejlepších desek skupiny, ale také jedna z nejlepších funky desek u nás. Album Nervák

přineslo změny a myslím, že se to velmi vyplatilo. Je ještě klidnější než předchozí alba a je, jak bych to řekl, takové rozvázné. Každý tón tu je precizně promyšlen a Roman Holý znovu ukazuje svého génia. Instrumentálně opravdu velmi povedená deska, kde zmizel ten typický rap Viktoříka a Klempíře a jejich pasáže jsou spíše recitovány. Bárta nasazuje svoje zastřené vokály, které jsou také velmi propracované a dodávají albu hodně krásy, stejně jako dokonalé dechy a naprosto vymakaná bicí linka, stejně jako geniální basová linka, která ukazuje největší sílu v nejlepších skladbách desky Parisian a velký hit Jsem Pohodlný, který nejspíš budete mnozí znát. Jsou to opravdu nádherné skladby, kde si Klempíř, jakožto hlavní textař skupiny, opět naprosto perfektně vyhrál se slovíčky a jejich všemožné přesmyčky a hravost jsou úžasné. Na tomto albu si všichni členové vyhráli a je za tím slyšet opravdu vel-

ký kus práce. Nejvíce na desce stojí za poslech již zmíněný Parisian, Nervák, Karambolage a speciální skladba Náš klan. Speciální proto, že se v ní objevují jako hosté zpěváci a muzikanti ze všech hudebních počínů Romana Holého. Za všechny jmenujme zpěváka skvělé skupiny Monkey Bussiness Matěje Ruperta. Ani jsme se nenadáli a dostáváme se k zatím poslednímu albu J.A.R. s názvem Armáda špásu z roku 2006. Aniž by to tvůrci sami přiznali, vracení se tímto albem ke stylu prvních dvou alb. Je zde opět velký důraz na klasické „řezání“ elektrické kytary a návrat k temnějšímu pojetí vůbec s tím rozdílem, že Bárta opět šéfuje refrénům a vedlejším vokálům, což je určitě dobře. Nevím, jestli mírná změna zvuku desky je špatně, či dobře, nicméně Armáda špásu je opět unikátní počín a jedná se o jednu z nejlepších desek roku 2006, což je označováno i různými hudebními kritiky. Je skvělé vidět, že po úspěchu Nerváku má skupina stále co říct. Opět se zde vyjímá obrovský textařský talent Oty Klempíře, kde různé hrátky se slovy jsou někdy přímo dokonalé, což podtrhává jeho skvělý zastřený hlas, který překoná i leckteré slavnější české zpěváky. Vše je tak znovu dotazeno do posledního šroubečku a pasuje tak, jak má, a možná i o něco víc.

J.A.R. je prostě jedna z mých nejoblíbenějších kapel a styl funky mi právě kvůli nim začal leccos říkat. Líbí se mi totiž ta poctivost, propracovanost, profesionalita s jakou hudbu tvoří, že hrají stejně dobře živě jako ve studiu. Že to nejsou jen kdovíjakí machři, co hudbu složí na PC a pak s tím vyhrávají grammy a jsou světoznámí. Ne, J.A.R. nejsou zdaleka tak slavní jako leckterí čeští hudebníci, kteří jim nedosáhnou ani po kotníky. O to více je krásné, že nám stále přináší kvalitní hudbu. Víím, že asi každý nebude se mnou sdílet tyto pocity, protože každý má jiný vkus. Jenže tuto skupinu bych mohl doporučit všem, co mají rádi kvalitní muziku. A jestliže máte, tak vás nejspíše tato přední česká funky skupina zaujme.

Zajímavosti:

1. Skupina každoročně pořádá malé koncertní turné, které vyvrcholí vždy 17. listopadu v pražské Lucerně.
2. J.A.R. v roce 2009 vydalo dokonce jedno DVD ku příležitosti 20. narozenin s názvem J.A.R. 1989-2009 a prodávalo se společně s CD s největšími hity. Najdete na něm záznam koncertu z Lucerny a dále i dokumentární materiál. Něco podobného vydali v roce 1999 na VHS s názvem V deseti letí desetiletím.
3. Dan Bárta z počátku byl jen fanoušek skupiny J.A.R. a pravidelně navštěvoval jejich koncerty. Poté se jakousi domluvou stal jejich zatím příležitostným zpěvákem a později dokonce oficiálním členem. Dnes je v kapele nenahraditelný.
4. Některé singly J.A.R. doprovázely i videoklipy. Část z nich můžete najít na portálu www.youtube.com.
5. Základním pilířem kapely a frontmanem je bezesporu klávesista Roman Holý. Je to hlavní skladatel a jeho nápaditost nezná mezí. Je také zároveň leaderem skupiny Monkey Bussiness

a také již neexistujícího projektu Sexy Dancers, kde mimo jiné vystupovali i Dan Bárta nebo Dara Rolins. Všechny tyto projekty běžely souběžně s J.A.R. Od roku 2010 spolupracuje ještě s Matějem Rupertem na novém hudebním projektu s názvem Neruda.

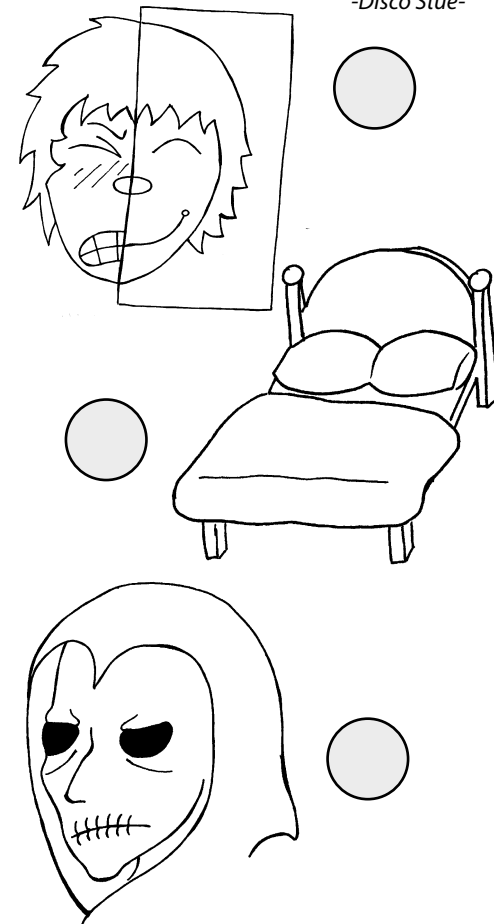

6. Název J.A.R. není jen nesmyslné postavení náhodných písmen. Je to zkratka celého názvu skupiny – Jednotka Akademického Rapu nebo také Jaromír a Radomír.

Doufám tedy, že se vám článek líbil, snažil jsem se ho napsat co nejobektivněji a nevynechat žádné důležité informace o této skvělé funky sestavě, která si pozornost určitě zaslouží. Tak zase někdy, čtenáři Bezevšeho!

(Celou diskografii a další zajímavosti včetně zde nezmiňovaných singlů můžete najít na oficiálních stránkách J.A.R. www.rap.cz.)

-Disco Stue-

REPO: THE GENETIC OPERA

Repo the genetic opera je rocková opera ve filmovém podání. Na svědomí ji má Darren Lynn Bousman, který točil například Akta X, Saw 2, Saw 3 a Saw 4. Takže si dokážete představit tento počín, temno, gotično a hlavně krev a smrt. Film byl natočen roku 2008 a hudba je stvořena přímo pro něj. Jelikož každá píseň vypráví příběh, ve filmu se vůbec nemluví, jen zpívá.

Představte si, že žijete ve městě, které postihl mor, a ti, co přežili, jsou závislí na operacích i plastických. Pro ně je tu firma GeneCo, která vám na splátky propůjčí jakýkoliv orgán, který si přejete: nové srdce, páteř, oči – cokoliv si zamanete. Ale co když nesplatíte dluh? V našem světě je exekuce, která vám sebere majetek, ale GeneCo na vás pošle chladnokrevného vraha Repomana, který si bez servítek orgán vezme z vašeho těla zaživa.

Mladá Shilo trpí krevní chorobou a k tomu neví, že její otec je Repoman. Chrání svou dceru, a když je potřeba, vypárá z dlužníků jejich orgán. Pracuje pro Rottiho Larga – vlasníka GeneCo. Ten má dva syny Lugiho, Pava a dceru Amber Sweet. Ti všichni chtějí jeho jmění z GeneCo, ale Largo má jiný plán. Před lety

měl ženu, ale tu mu přebral Nathan – otec Shilo. Tak Largo podstrčil Nathanovi jed, který Nathan pak dal své ženě, jelikož si myslel, že je to lék. Ženu nestačil zachránit, jen dítě v jejím lůně – Schilo. Largo řekl, že vraždu ututlá a Schilo nic neřekne, když mu Nathan bude dělat Repomana. Jenže po čase Shilo díky Largovi potká slepou Mag, reklamu GeneCo, zpěvačku, které GeneCo operovalo oči. Mag byla blízká kamarádka matky Shilo a také její kmotra. Jenže jí bylo řečeno, že je Shilo mrtvá. Bohužel Mag má u GeneCo dluh, a pokud mu nebude dělat reklamy, zabijí ji. Shilo se zaplete do dávné bolestné minulosti. Nakonec Largo uspořádá operu, kde Shilo ukáže, že nemocná není, že jí otec podával jed, aby ji mohl mít pod dohledem, a odhalí se zlá minulost. Lidé si myslí že vše jen show, ale bohužel je vše pravda. Jak to dopadne, kdo přežije a kdo zemře se můžete podívat sami. Musím vás opravdu upozornit, že nechutných krvavých záběrů je tam dosti, ale myslím, že rockové operní písně to vše vynahrazují. Pokud tedy nejste slabé povahy, nevadí vám opera a gotická doba, určitě se na tento film podívejte.

-YumeOokami-

Chtěla bych Vás seznámit s mým nejoblíbenějším hercem Robertem Downey Jr. Tento velmi talentovaný herec si získal mou pozornost poté, co jsem zhlédla film Kiss Kiss Bang Bang. Je to jeden z největších komiků Hollywoodu společně s Jackem Blackem.

ROBERT DOWNEY Jr.

Nejdříve jsem začala vyhledávat filmy. Poté jeho životopis a u toho bych se chtěla na chvíli pozastavit. Ač to není u nás moc známý herec, v Hollywoodu ho zná každý a to jen díky jeho peprné minulosti. Už ve svých osmi letech poprvé kouřil marihuanu, kterou mu nabídl sám jeho otec – v té době méně známý režisér. A čím víc Robert dospíval, tím více „frčel“ v drogách. Začalo to jako ve většině případů pouhopouhou marihuanou, ze které to pokračovalo až k heroinu. Jeho velkým snem bylo dostat se na Juliard a být tanečníkem, myslím, že konkrétně „baletákem“. Bohužel ze školy ho vyhodili kvůli kokainu. Byl několikrát ve vězení, ale pokaždé se nad ním soudce sliťoval a na podmínku ho propustil. Měl velké problémy s tím, aby dostal roli ve filmu. Žádný režisér s ním nechtěl nic mít, ale i přesto měl několik slušných rolí. Například v méně známém filmu Sukničkář, nebo v seriálu Ally McBealová, ze kterého ho mimochodem vyhodili kvůli tomu, že přišel na natáčení pod vlivem drog a pozvracel se. Ale myslím si, že některým z vás je známý film Gotika, ve kterém poznal svou ženu a životní lásku, režisérku Susan Levin. Díky své manželce a synovi, kterého má s bývalou manželkou Deborah Falconer, přestal fetovat a jeho filmová kariéra se rozrostla. V dnešní době je vám všem známý například z filmů Sherlock Holmes, Iron Man, Iron Man 2, Zodiak a mnoha dalších. A i přes jeho drogovou minulost se zvedl ze dna a teď je to jeden z nejvíce sexy tatínků Hollywoodu.

Boudý

CHERUB

Recenze o řadě knih s názvem CHERUB od spisovatele ROBERTA MUCHAMORA.

Robert Muchamor se narodil v Londýně. Vystudoval ekonomii s vidinou zaměstnání fotografa, architekta nebo spisovatele. Nakonec zvítězila poslední možnost, ale když zjistil, že mu to moc nejde, dal se na práci soukromého vyšetřovatele, kterou vykonával 13 let. Pak začal opět psát a vznikla poutavá série CHERUB. Dílů je již třináct a do našeho jazyka je přeloženo osm.

Co je CHERUB?

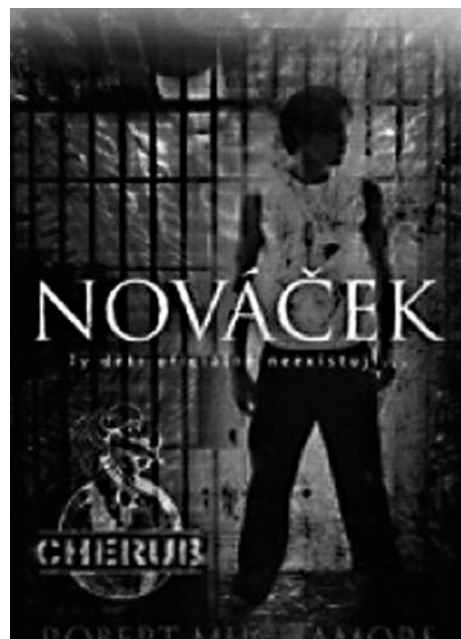
Je to samostatná jednotka britské špiónážní služby. Jeho agenti tvoří děti ve věku od deseti do sedmnácti let. Všichni členové jsou sirotci, kteří se dostali do dětských domovů a prošli velmi tvrdým stodenním výcvikem pro práci tajné služby. Díky tomu ale dokážou přežít i v těch nejhorších podmínkách. Proč zrovna děti? Nikdo je totiž ze špiónážní činnosti nepodezírá.

V knihách se vše točí kolem kluka jménem James Adams. V prvním dílu se dozvíme, jak jeho matka zemřela, když mu bylo dvanáct, že on díky tomu šel do sirotčince a jeho o tři roky mladší sestra Lauren k nevlastnímu otci, kterého obě děti nesnáší. Nedlouho poté však James dostane nabídku vstoupit do CHERUB a neodmítne. Má však strach o svou sestřičku, a tak se přimluví u vedení, aby ji vzali také. Několik měsíců po přijetí absolvuje náročný základní výcvik, úspěšně ho dokončí a začíná jezdit na mise.

V dalších několika dílech James postupně dospívá, prožívá svoji první lásku a jezdí plnit další úkoly agenta.

V knihách nechybí napětí, vyhrčené situace, krutá realita, ale také pubertální vtípky a romantické chvíle. Kdo takové barvitě vyprávění má rád, vřele mu ho doporučuji.

-Krejčovic-

ANDĚL S VŮNÍ JAHOD

Čtení na pokračování / Dokončení z minulého čísla

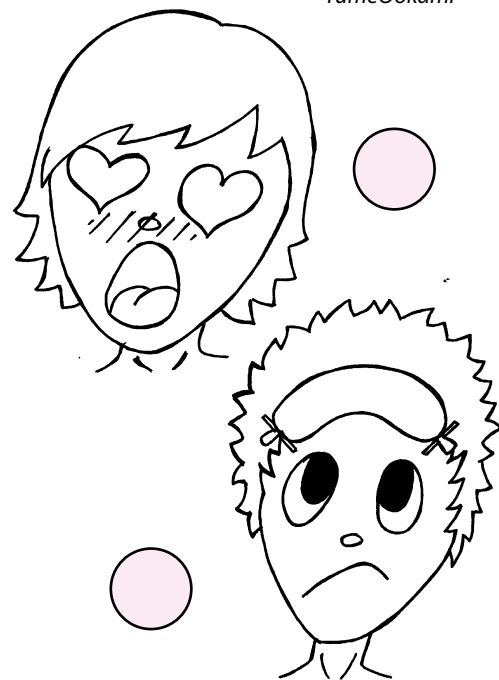
Začal jsem do její hedvábné kůže jemně kousat, její dech se zrychlil. Rozepla mou košili bez mého povšimnutí. Svýma jemnými rukama jí stáhla přes moje ramena, až neslyšně dopadla na zem. Přejel jsem na její klíční kost a putoval k dekoltu, zaklonila hlavu, chtěl jsem si jí vychutnat a tak jsem jí znovu začal líbat na rtech. Pomalu jsem jí stáhl z ramen šaty a ty pak okamžitě spadly na zem samy. Začala se dobývat k mým černým upnutým kalhotám. Rozepla je a stáhla je ze mne, ikdyž to šlo blběji než její šaty. Malinko se tomu smála a z legrace bědovala. Připadal jsem si jak dítě. Dědala mi to naschvál byl jsem úplně červený, protože jsem si připadal v tu chvíli opravdu blbě. Když je ze mne konečně sundala, vrátila se k mým roztouženým rtům a já jí vzal do náručí. Položil jsem jí na připravený spací pytel. Byl to její spací pytel byl ze stejné látky jako její povlečení, hedvábi. Položil jsem jí pod sebe a sklonil se k jejímu uchu, nejdřív jsem jí chtěl něco říct, ale nakonec jsem jí jen jemně skousl lalůček, tiše zasténala a mnou projela vlna vzrušení. Cítila to a její ruce objaly mé vyzábě tělo. Její hebké ruce mě hladily skoro všude a mě s ní bylo nádherně. Oba jsme byly vzrušením bez sebe, naše těla byla jako v plamenech pekelných. Jemně jsem jí sundal ramínka a pak i celou podprsenku a začal jsem se věnovat jejím nadrům. Celá se pode mnou chvěla a propínala se vstříc mému jazyku. Sjel jsem jazykem níž, až k břichu kde jsem chvíli jazykem kroužil, líbilo se jí to, hladila mě ve vlasech ikdyž se divím, že přes tu tunu laku to dokázala. Její doteky byly tak jemné a křehké jako byla ona sama. Jel jsem níže a chvíli si hrál v zemi zaslíbené, vzdychala a propínala se slastí, dělalo jí to dobře a mě vzrušovalo poslouchat její výkřiky, které tlumila přitlačenou rukou, aby nás někdo neslyšel. Svlékla i mne a tak jsme tam byli společně úplně nuzí. Nadzvedl jsem se a podíval se na ní, ležela tam úplně nahá zalitá měsíčním svitem a jemně zahalená do svých zlatých vlasů. Pode mnou ležel anděl schopný mi dát všechno, co bych chtěl, dát mi sebe. Oba jsme byly plní vzrušení a touhy po tom druhém, naše těla hořela. Podíval jsem se do jejích krásných očí, které vypadaly, že září. Oba jsme se tvářili, že nám tohle stačí, ale po vteřině se tento názor změnil a mi věděli, že ze sebe chceme vydat všechno a všechno si od toho druhého vzít. Věděli jsme, že se chceme spojit v jedno. Nenasytě jsem jí začal líbat a hladit po celém těle. Tak i ona mne. Naše vzrušení stoupalo a naše těla byla připravená na toho druhého. Snažil jsem se do ní vnést jemně, ale u obou to bylo poprvé a tak to muselo malinko bolet, ale ani jeden jsme bolest nevnímali až tak naplno, protože vašeň a chtíč naší bolest otupoval. První příraz jí bolel, kousla mě do rtu a jedna malá kapka krve se vydala na pouť po mé bradě, skápla jí do dekoltu a já jí slízl. To kousnutí jsem skoro necítil a jí se aspoň ulevilo. Chvilku jsem počkal a pak jsem se zase vrátil trošku zpět. Zase jsem přírazil a ona zasténala přímo mě do ucha, tohle bylo strašně povzbuzující a já začal zrychlovat tempo a víc přírazet.

Líbal jsem jí a přirážel, její vzdychání se ztrácelo v našich nenasytných polibcích. Měl jsem pod sebou anděla, kterého jsem teď trýznil svou divokostí a vášnivostí. Jediné, co mě teď zajímá je ona. Oba jsme na pokračí blaha, ale ještě chvíli se snažím vydržet, než zakončím náš nebeský let a než se budeme muset vrátit společně na zem. Došlo ke konci a ona se neubrnila a nahlas vyjekla vzrušením. Padl jsem únavou vedle ní. Pohrával jsem si s jejími vlasy a sledoval kapky potu, které jí putovaly po těle. Neodolal jsem jí nepolíbit, líbal jsem jí všude. Místnost byla naplněná vůní našich těl a já se v té vůni topil. Všude byl krásný klid, byli jsme tu jen mi dva, naše nahá těla a naše duše. Chytl jsem jí za ruku a už jsem jí nemínil pustit, její ruka byla tak teplá a její tělo stále hořelo, byla celá rozvášněná, ale pomalu usínala. Díval jsem se na její bílé tělo, na její zlaté vlasy, na její zavřené oči. Chvěla se, pomalu z nás vypřchávalo vzrušení, ale opravdu velmi pomalu. Oba jsem nás přikryl a já jsem k sobě ochranněsky přitiskl. Byl to úchvatný pocit mít její tělo na tom svém. Roztomile se ke mně přitúlila. „Jsem ráda, že jsme kamarádi.“ Tahle věta mi u srdce způsobila takovou bolest, jako by mě v tu ránu probodla ledovým nožem. Když to říkala, usmívala se. Bože, co se to z ní stalo? Co jsem to z ní udělal? Koukl jsem se, jak se ke mně tulu. „Co to říkáš za krávy?“ Nepochopil jsem. Vystrašeně zvedla hlavu. „My nejsme kamarádi?“ Další bodnutí do srdce, přímo. Jen jsem se usmál. „Jistě, že jsme.“ Na víc jsem se nezmohl. Tvářila se jako panenka, jako hračka, která je právě ráda, že si s ní někdo hraje. Panebože, chtělo se mi zvracet, co jsem to udělal? Co to probouhá rekla? Po chvíli jsem si to uvědomil, jakoby mi řekla to, co já jsem jí řekl před rokem. Milovala mne tak jako já teď miluji já a já jí řekl, že budeme kamarádi. Konečně vím, jak se cítila. Ustaraně mne chytila za ruku, věděla, že jsem se poučil, nechtěla být jako já. Nechtěla, abych si prožil to samé co ona. Po nějaké době jsme se oba dostali do říše snů.

Druhý den ráno jsem na svém těle ucítil chlad, nehrálo mne tu andělské tělo. Zimou jsem se probral. Nebyla tam, odešla. Oblekl jsem se. Jediné, co tu po ní zbylo, byl spací pytel a lístek s její adresou. Sebral jsem se a šel domů, kde jsem si zase lehnul a ležel do dalšího dne. Příští týden jsem jen chodil po městě, chodil se dívat na západ slunce a v kapsě u džínů jsem měl lísteček s její adresou. Jednou v neděli jsem se sebral, vzal jsem její hedvábný spací pytel a šel na napsanou adresu. Zaklepal jsem na bílé dveře, když měl člověk fantazii vypadali jako brána do nebes. Otevřela mi, můj anděl zase měla pusku celou do jahod, políbil jsem jí a kousky jahod jí snědl. „Zase chutnáš jahodové“, řekl jsem s úsměvem. Jen se mile usmála, čekala na mne. Podal jsem jí spací pytel a ona ho hodila do místnosti vedle. Zatáhla mne do koupelny, byla tam velká prostorná vana napuštěnou horkou vodou, okolo ležely svíčky a okvětní lístky sakurových květů, které měla tak ráda. Na vaně byla miska s horkou čokoládou a jahodami. Celá koupelna voněla po sakurách a míchala se s vůní jahod. Společně jsme ze sebe sundali oblečení a vlezli si do vařící vody. Lehla si na mne zády bylo tak příjemné mít jí u sebe. Nepotřebovali jsme slova

jen jsme potřebovali své existence každý tu druhou. Krmila mě sladkými jahodami a ještě sladšími polibky. Voda chladla jen pomalu. Oba jsme věděli, že spolu nedokážeme být, ale stejně bez sebe být nemůžeme. Na vaně ležela připravená a ostrá žiletka určená pro zakončení dnešního krásného večera. Podívala se na mě tak sladce a já podal své zapěstí, jemně ho rozřízla a podala mi své, podržel jsem její bledé zápěstí a to se zbarvilo do nádherné rudé barvy, takové barvy jako mají jahody. Moje krev byla o něco tmavší. Opřela se o mne, oba jsme tam leželi se zápěstími položenými ve vodě, podřezanými rukama jsme se společně drželi. Z našich těl začal docházet život, hezky pomalu a celkem bezbolestně. Dál mě krmila jahodami, dokud mohla zvednout ruku, pak už mě jen hladila, kam dosáhla. V posledních minutách našich životů jsem jí opakoval, jak jí miluji. Tak i ona mě stále říkala, že mě miluje, že nicého nelituje, že mě potřebuje, že se mnou bude navždy. Pak její krásný andělský hlas utichl. Vana byla plná rudě zbarvené vody. Nehýbala se, neslyšel jsem tlouci její srdce. Již byla mrtvá, naposledy jsem se nadechl její jahodové vůně a i mě se zatmělo před očima. Chvilí jsem cítil teplo vody a chlad jejího těla. Nakonec jsem už necítil nic. Někdo by mohl říct, že náš čin byla zbabělá sebevražda, ale pro nás to bylo vykoupení z tohoto světa.

-YumeOokami-

TY

TY jsi ten, který má tak krásně modré oči.
TY jsi ten, ze kterého se mi hlava točí.
TY jsi ten, o kom se mi zdá, když spím.
TY jsi ten, o kterém s otevřenými očima sním.
TY jsi ten, na kterého myslím, když vstávám.
TY jsi ten, kterému své srdce dávám.
TY jsi ten, na kterého myslím, když jdu spát.
TY jsi ten, který mě má doopravdy rád.
TY jsi ten, na kterého myslím, když usínám.
TY jsi ten, na kterého neustále vzpomínám.
TY jsi ten, kterému z celého srdce děkuji.
TY jsi ten, kterého nade vše MILUJI.

Martina Hájková, 4. S.

V dnešním zvláštním rozhovoru jsem si vzal na paškál člověka, který jednou možná změní celý svět. Anebo taky ne...

Tím člověkem je malíř, goauld, terminátor a profesor v jednom, Tomáš Prokůpek. Ptal jsem se Tomáše na otázky týkající se jeho života, ale i života kolem něj. O tom, proč ho osud zavedl právě sem, na polygrafku, ale také o tom, kam dál by měl jeho skromný život génia směřovat, se dozvíte v tomto rozhovoru. Čtěte dále.

Samotné otázky jsem rozdělil celkem do pěti hlavních témat, které vybral speciální a velmi složitý systém z NASA na zjišťování pravděpodobnosti střídání ročních období v časoprostoru a změnách v čase v černých dírách se zakřivenou smyčkou, vedoucích z paralelních vesmírů (bližší info na www.sexypetr.cz/paralelnivesmir).

ROZHOVOR SE SPOLUŽÁKEM

1. Škola - Proč ses rozhodl začít chodit zrovna na tento ústav? Líbí se ti tady? (jestliže ne, napiš ano)

Popravdě jsem tu ani neměl být. Měl jsem být na sklářské střední. Kdyby ten první ročník otevřeli, nikdy bych tu nebyl. Ale jsem tady spokojený.

2. Běžný život - Jsi spíše člověk než robot, nebo naopak? Co běžně jíš? Co piješ? Jsi zadáný? Kolik je ti let?

Nejsem robot, ale další vývojový článek - homo sapiens sapiens prokúpis. Jím běžné jídlo a piju běžné pití (+ iontový nápoj - pozn. redakce). A zadáný? To nejsem.

3. Malování - Ty maluješ, vid? Kdo tě k tomu vedl? Není to jen výukový program z Matrixu? Co nejčastěji maluješ? Proč maluješ? S kým maluješ? Maluješ i na WC?

Já nemaluju. To mé druhé já. Ani nevím, prostě mě to baví a určitě na to jdou balit holky. Jsou to čistě moje prsty, co kreslí. Ne Matrix, pane Andersone. Maluju vše, od portrétů po hodinové malůvky v sešitech. Maluju zatím jen s hudbou. Na WC jsem to nezkoušel, ale jinak kreslím na stole.

4. Budoucnost - Co bys chtěl jednou dělat (škola + práce)? Jaký máš názor na svět? Stavíš si vlastní hvězdnou bránu? Kde chceš žít? Proč tam chceš žít?

Rád bych šel na DAMU, protože rád bavím okolí a mám rád „herectví“ (poznámka redakce: rozuměj, Prokůpkova přirozenost) samotné. Ale je to jen sen. Názor na svět? Velice špatný. Stručně. Nemůžu to říct, protože by si to se mnou goauldi vyřídili...

5. Prokůpek v detailech - Jaký je tvůj životní styl? Oblíbený film? Herec? Počítačová hra? Kolik má noha židlí? Oblíbený typ holek? Tvoje telefonní číslo (pro fanyanky)? A na závěr, kolik máš sourozenců? A Tomáši, lžeš rodičům?

Životní styl? Nerd, ale i se sportovním duchem. (Poznámka redakce: Nerd = počítačový, filmový, seriálový maniak, který má doma spousty suvenýrů z filmů, třeba jako figurky nebo oblečení.)

Oblíbené filmy: Matrix, Kick-Ass a spousta jiných. Herec - Jim Carrey. To je takový můj herecký vzor.

Počítačová hra: Jednoznačně Mass Effect, Bioshock a v neposlední řadě WoW (plus Berušky II).

HaHa! Noha má tisíc pět set devět set židlí.

Mám rád holky, které mají svůj styl a ne ty, které si obléknou to, co každá druhá.

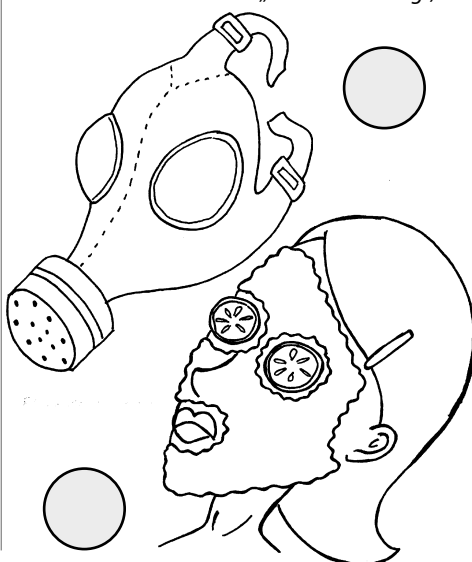
775 065 512 a pager je jen pro V.I.P.

A na závěr. Prvního sourozence mám doma a druhého na druhém konci Nového Boru.

Poznámka redakce: Tomáš z nějakých nejasných důvodů odmítl odpovědět na poslední otázku, zda lže svým rodičům. Asi nechtěl zbytečně lhát.

Závěrem bych chtěl poděkovat Tomášovi za jeho ochotu a krásné odpovědi. A také čtenářům za podporu. Víte, ono nebylo zcela jednoduché dát tento rozhovor dohromady, i když je autor zkušený profesionál. Mnohokrát také selhala výpočetní technika a to k radosti určitě nepřidá. Proto doufám, že se vám všem bude tento rozhovor líbit a budete se i se mnou těšit na další skvělý článek z univerza Bezevšeho.

Petr „Disco Stue“ Bergr, 2. P

Dej si Mrkev, ať líp vidíš

KAPITOLA PRVNÍ

Zase do školy. Co se taky dá čekat po prázdninách v pondělí. Stejně je to nespravedlivé, jenom čtrnáct dní prázdnin! Jak si to představuji? První týden se ani pořádně nezastavíte, protože po vás rodiče pořád něco chtějí, všude smejčíte, pomáháte s přípravami a dokonce mamka chtěla, abych jí pomáhal s vařením. Já, pche! A druhý týden se vám nic nechce, jelikož jste nacpaní k prasknutí cukrovím a tím vším jídlem a jsou přece Vánoce, tak proč bych se rozčiloval školou. A do toho ještě Silvestr. V pátek menší oslava a v sobotu menší bohehlav. No, menší... Ale co bych vám povídal. Léčení z kocoviny probíhalo celou sobotu. V neděli na dveře neúprosně zatukaly úkoly a já se zděsil, kolik toho mám napsat, sepsat, vypsát, doplnit, vyplnit, vymyslet, nakreslit a dodělat. V duchu jsem si nadával, že si to vše nechávám opět na poslední chvíli a s nechutí se do toho pustil. I přes nevoli jsem to zvládnul celkem bravurně - zabralo mi to „jenom“ celé odpoledne a psychicky vyčerpaný jsem v půl desáté padnul do postele.

Teď kráčím po neodhrnuté příjezdové cestě vstříc oprýskané budově nesoucí název Střední odborná škola mediální grafiky a polygrafie pln zvědavosti, co nečekaného i očekávaného přinese nový rok 2011. Zdravím spolužáky, brodím se sněhem a už se nemůžu dočkat tepla. První hodinu máme matematiku, opruz hned po ránu. Zasedám do lavice k Marcelovi. Sdělujeme si, co jsme zažili o prázdninách. Kvůli jeho vytížení nestíhal být na počítači, tak novinky musely počkat. Učitel do třídy vchází už se zvoněním, což je neobvyklé. Otráveným a nevy spalým studentům se horko těžko vstává do pozoru na pozdrav a ještě hůř se jim zprovozňují mozky, které přes prázdniny měli vypnuté. Učebnou se nese šum, jenž přehluší až učitelova věta o zkoušení. Všichni rázem zmlknou a dělají jako by tam nebyli. Nepatrně se přikrčím vedle Marcela.

Připitoměle koukám na prázdný list v sešitu a doufám, že nepůjdu k tabuli já. Sice jsem se včera na matematiku připravoval, ale nejsem si zrovna jistý, jestli to dám i před tabulí. „Ták, k tabuli půjde... Mrkvička! Tak pojďte, kolego, předvedte, co vám zůstalo přes prázdniny v hlavě.“ S lišáckým úsměvem mě učitel vyzval k celkem snadnému příkladu. Lehce ho spočítám a s úšklebkem si jdu dřepnout zpět do lavice. Cestou mě provázejí nepříliš nadšené grimasy ostatních, jako bych mohl za to, že mi jde počítání samo od sebe. Nenápadně juknu do vedlejší řady na pohlednou brunetku. Naše intelektuálka Martina. Na vše zná odpověď a se vším pomůže, pokud je to v jejích silách. Na nose jí sedí moderní brýle s tlustými černými obroučkami, s nimiž vypadá jako přísná učitelka, na ramena jí spadají tmavé hnědé vlasy sestříhané na mikádo, vysoká je metr a sedmdesát pět centáků, úzká v pase a dobře vyvinutá na hrudi. Zrovna něco smolí do sešitu se špičkou jazyka vystrčenou z pusy a se soustředěným výrazem. Okolí jako by pro ni neexistovalo. Ten vystrčený jazyk ale tak trochu ruší přísný vzhled, spíš mi přijde roztomilá. Zřejmě vycítala

můj pohled a upře na mě zelené oči, které mi připomínají mladé bukové lístky na jaře. Tázavě zvedne obočí a abych neupoutal nežádanou pozornost, raději se hned otočím na Marcela. Kdybych věděl, že se chystala věnovat mi milý úsměv, počkal bych s tím otočením ještě chvíli. Takhle její gesto bohužel vyznělo do prázdna. Následující vyučovací hodiny probíhají v přátelské atmosféře, všichni si chtějí povídat o Vánocích a na každého se dostane a povyppráví o prožitých svátcích. Když přijde řada na mě, povím jen to nejlepší, bujaré oslavy raději nechám před učiteli v utajení. Valili by oči a nesouhlasně vrtěli hlavou, takže tohle opravdu nepotřebují vědět. S posledním zvoněním se žáci vyhnou ze třídy, rychle pádí ze schodů ke skříňkám, div si nohy nezpřelámou a pak radostně vystřelí ze školy na namrzlý chodník, kde jen taktak udrží balanc. Já jdu vždy v klidu. Nic mi neuteče, oběd doma počká, počítač taky a nepotřebuju si rozbít pusku na ledovce. Před školní bránou se loučím s Marcelem: „Uvidíme se ještě odpoledne. V pět teda u tebe, ok?“ „Jasný! Se měj a zdar,“ a ještě na mě spiklenecky mrkne, když pohodí dlouhými zrzavými vlasy směrem k osobě, co se jako poslední loudá za námi. Martina. Vypadá to, že šla pomalu schválně. Nebo si to namlouvám? Určitě ne. Když vidí, že jsme osaměli, přistoupí ke mně. Tajím dech, protože nevím, co se chystá udělat. Kruci, proč tajím dech? Nikdy jsem nebyl nervózní před holkou. V hlavě mi to šrotuje jako u obzvlášť těžkého příkladu z fyziky. Nechápu, co se to se mnou děje... Vztáhne ke mně ruce a urovná mi šálu. Zadržovaný vzduch mi z plic unikne a ihned zkondenzuje v páru. Tak tohle jsem nečekal. „Měl si ji na krivo,“ pípne s omluvným úsměvem. Puntíčkářka. „Hm, no, jo, dík,“ pronesu do trapného ticha. Chvilí bezradně postávám, až se odhodlám a políbím ji lehce na tvář. Očividně ji to potěšilo, protože se celá rozzářila. „Tak čau, Viktoro,“ loučí se se mnou vzápětí a oba vyrážíme směr teplo domova. Tentokrát mi její úsměv neutekl.

Pokračování příště

-Krejčovic-

JAK JSEM KRADL

Všichni polygrafáci jistě znají ten pocit, když poslední vyučovací hodinu v pátek zazvoní zvonek. Někteří pociťují euforii, jiní již cítí v krvi alkohol nadcházejícího víkendu, další, kterých je jistě menšina, pociťují smutek a už se těší zase na pondělní vyučování.

Onoho dne jsem cítil jakousi směsicí nadšení a zadostiučinění, že nemusím již dále poslouchat polygrafické poučky, protože zvonek utnul výklad paní učitelky. Řítě se po boku mých spolužáků, se najednou vedle mě objevil můj kamarád Boris. „Deme na polívku?“ ptá se. S lišáckým výrazem na sebe kývneme v souhlas.

A to už se pomalu blížíme do jídelny. Dnes to ovšem není jídelna. Dnes je to pro nás bitevní pole a výdejní i odkládací okna jsou kulometnými hnízdy. Pomalu se krademe k míse, která je našťastí mimo zorný úhel kulometů. Znalecky prohlédneme obsah nádoby a usoudíme, že „tahleto stojí za hřích“. Horečně si naléváme do talířů a usedáme opět na co nejméně viditelné

Zpívání na chodbě

Dne 17. 12. ještě roku 2010 se na naší škole konal neobvyklý koncert. Na chodbě ve druhém patře vystoupil rumburský pěvecký sbor Čtyřlístek ze Základní školy U Nemocnice Rumburk.

Přípravy začaly již v půl desáté, kdy si paní učitelka Šabatová vzala na pomoc pět žáků, aby rozestavili židle, kde bude sedět obecenstvo a nastavili aparaturu. Jakmile bylo vše připraveno, pomalu se v imitaci koncertního sálu hromadilo publikum. V deset hodin byla chodba nacpána k prasknutí i přesto, že samotné vystoupení mělo být až v půl jedenácté. Pro zkrácení čekací doby nám Honza Fišer alias Johnny C-Walker předvedl, co umí z C-Walku. Upřímně ho obdivuji, protože já bych si při tom zlámala nohy. A potom konečně dorazil Čtyřlístek. Ještě v

ústraní rozezpívat a hurá na plac. Koncert započal. Slyšeli jsme krásné čtyřhlasé, trojhlasé i jednohlasé písně a jako bonus nám zazpívali a zahráli kluci, nynější sborová posila v podobě tenorů. Všem z naší školy se to velice líbilo, tleskali vestoje a snažili se vypískat si přídavek. Poté se posluchači pomalu roztrosili domů na prodloužené vánoční prázdniny. Myslím, že to příjemné zakončení roku 2010 v naší škole a že by nikomu nevadilo, kdyby se z toho stala tradice.

Markéta Kolaříková

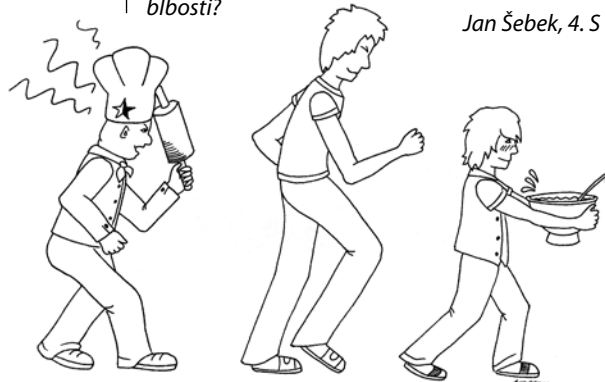
místo. Hmmm...ta skutečně za hřích stála, ale ještě není dobojováno. Když už oba vyškrabujeme poslední nudličky ze dna talíře, všimám si, že jsme přece jenom neunikli pozornosti personálu jídelny. Z jednoho okna nás porcuje kuchař, z druhého zase omývá naše svědomí paní Máša. Poslední knedlíček a honem pryč, než se tou neplechou budou oba kulometčíci zabývat! Jakoby nic, ale se spěchem procházíme okolo okna, ale to už za námi hřmí: „Vratte se, smradí!!!“ V této jedné vteřině se událo následující: ohodnotil jsem nás jako o mnoho lepší běžce, zvážil jsem fakt, že jsem ve škole a vraždy by si někdo všimnul, svědomí mě donutilo sebou cuknout zpět, ale považoval jsem to jako dosti nerozumné. Doufajíc, že pan kuchař byl přece jen souzen za politické názory a ne za vraždu, jsme se rozeběhli. Kam? Pryč!

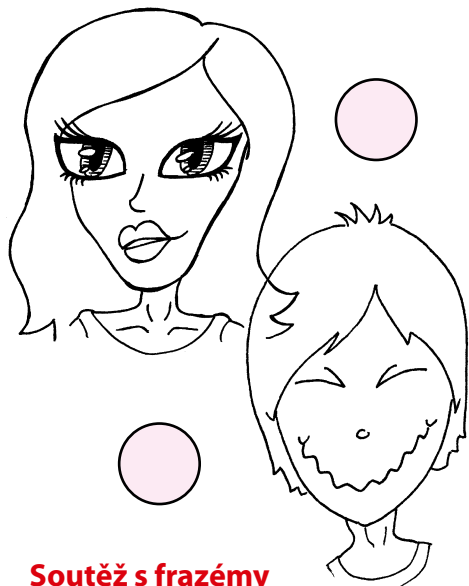
Za námi se ozvalo bouchnutí dveří, což znamená, že si pan kuchař

přece jen v běhu věří víc, než by měl. Jenže na sebevědomí mi to nepřidalo. Zapadnul jsem do nejbližších dveří a snažil se ztlumit dech. Ve chvíli se kolem prohnal s hlukem parního vlaku a za řevu: „Vratte se, smradí!!!“ kuchař a vzápětí zaběhl za roh. Díkybohu.

Když jsem se vrátil na pokoj, zjistil jsem jak já, tak můj kolega, že máme po pátečním optimizmu, zato adrenalin bychom mohli rozdávat. Oč by byl život chudší, kdybychom nedělali takové blbosti?

Jan Šebek, 4. S

Soutěž s frazémy

Prolistujte stránky Bezevšeho, vyhledejte frazémy, které pro vás nakreslil Andrew a přiřadte k nim čísla podle níže uvedeného seznamu.

- 1 ÚSMĚV OD UCHA K UCHU
- 2 KYSELÝ ÚSMĚV
- 3 ŠLÁPNOUT DO ÚSMĚVU
- 4 ZAMILOVANÉ OČI
- 5 POHLED Z OČÍ DO OČÍ
- 6 OČI JAKO KNOFLÍKY
- 7 UHRANČIVÉ OČI
- 8 MÁ TO NAPSANÉ NA ČELE
- 9 JITRNICE NA ČELE
- 10 ČELO POSTELE
- 11 NEVINNÁ TVÁŘ
- 12 MASKA SMRTI
- 13 MASKA PŘETVÁŘKY
- 14 PLYNOVÁ MASKA
- 15 PLETOVÁ MASKA

ZAKLÍČOVANÁ RČENÍ

Nejrozšířenější druh ovoce, nejen ve střední Evropě, žluté, zelené či červené barvy, označovaný také jako malvice, se po svém uzrání pomocí gravitační síly příliš nevzdálí od růstové formy vyšší rostliny, skládající se z kmene a vrchní části označované jako koruna, ze které pochází.

Ondřej Dolejš, 2.P

Jednotku času se putuje s glazurovanou nádobou z keramické hlíny pro kapalinu nezbytnou pro existenci, až se část z již zmíněné nádoby zvaná sluchovod odštěpí.

xxx

Odposlechnuto na hodinách teoretického vyučování

HODINA ČJ

■ Právě se dočetla bajka o vráně a lišce.

„Vrána chtít zpívat, sejra z huby upustit!“
Paní učitelka Šabatová: „Tak, Láďo, jaké plyne ponaučení z této bajky?“
Láďa: „Nooo, asi nemluv z plnou pusou.“

HODINA LITERATURY

■ Právě se kontrolovala písemná práce na téma Bible.

Paní učitelka Šabatová: „Tak a poslední otázka, co dal Bůh Mojžíšovi na hoře Sinaj, Fojtíku?“
Ondra Fojtík: „Já nevím, asi pusou.“

■ Řečnické cvičení Kuby Kříže o Simpsonových ve filmu:

Dotaz paní učitelky Šabatové: „Kubo, prozrad' nám, proč sis vybral zrovna Simpsonovy?“
Kuba: „No, já nevím, já jsem s nima vyrůstal.“

HODINA FYZIKY

■ Probírala se teorie odstředivé síly, Kristýna s Verčou nedávaly pozor a nechápavě koukají na pana učitele:

Pan učitel Sýkora: „Holky, představte si ty chlapy na motorkách v tý kouli...“ Kristýna: „Ale já to nechápu!“ Pan učitel Sýkora: „Ježiš! Co nechápeš na chlapech a na koulích?!“
Za 1.S perličky nasbírali: R. Šavr a L. Gutová

HODINA VP:

■ Lukáš T. se optal, co má dělat, když jim neteče doma voda (dlouhodobě) v tom smyslu, že nemůže udělat zadaný úkol. Pan uč. Sýkora: „A co děláte když vám neteče voda? Se olupujete?“ Lukáš: „Čekáme, až zaprší.“

-YumeOokami-

HODINA EKONOMIKY:

■ „Vy jste nenápadný, jak Vietnamci v rýžovém poli.“ (To se zase někdo snažil opisovat z taháku při písemce.)

■ Definice práce: Práce je fyzikální veličina a značí se W a jednotkou je 1 joule. (Spletl si předmět!)

■ Kapitál lze investovat do: majetku, akcií, manželky (bez komentáře).

■ Přírodní zdroje: přírodní (půda), životní (ovoce, zelenina), neživotní (uhlí, písek).
vybral SV

HODINA ČJ

■ otázka: „Mě by zajímalo, jak to Mácha stihnul, když zemřel 6. 11. 1836 a zároveň roku 1836 vydal Máj.“ Odpověď: „No těsně.“

-MišCA-

■ Spolužák Jakub napsal místo díla Mastičkář Pastičkář

-YumeOokami-

JÍDELNÍ DRBÁRNA aneb perličky od oběda

Bí: „Ta 3.P mě zas vytočila, dneska maj kecavou a rejpravou!“

Ša: „No tak to potěš, já je mám teď.“

Mc: „Ježiš, to jídlo bylo dobrý, ale asi si budu muset koupit větší kalhoty.“

Ša: „Já ti klidně půjčím svoje.“

Uh: „Jakto že jdeš pozdě na oběd, Eliško, takhle nestihneš škol!“

El: „Pan ředitel odpadl.“

Uh: (na všechny) „Kachny došly!“ (na kuchaře) „Střílet jsi je měl ráno, ne teď!“ (rozhlédne se po jídelně) „Já se nedivím, že došly kachny, když je Pali všechny snědl.“

Pali: „Nebyl jsem sám!“ (smích)

13:10 neboli po zvonění

Ša: (uprostřed rozhovoru) „... doma jsem si lehla na koberec...“ (kolem prochází student a sprostě muví) „Nechčeš náhodou

zklidnit slovník a nemáš být na hodině?“ (všichni nadskočili a začali se smát, jen mně zaskočilo, protože se naprosto plynule vrátila do rozhovoru) „... když jsem se najednou probudila, tak jsem byla zlámaná, ani jsem nemohla vstát...“

IŠa: „Kde to končí?“

Mc: „Tady je konec.“

IŠa: „Drž nám fleka, stojíme při tobě, Martine!“

Mc: „Stojíte za mnou!“

Kuchař: „Maso?“

Mc: „Já si vezmu a tyhle dvě (ukazuje na Elišku a Mimi) mi daj.“

El: „Ne, ne.“

Mc: „Musíš!“

El: „Naopak, nesmím!“

E. Šmídová, K. Grunzová, 3.P